Sfântul Arhanghel Rafail

(8/21 noiembrie)

Sfântul Arhanghel Rafail este, conform tradiţiei, vindecătorul celor bolnavi şi călăuzitorul tainic al celor ce călătoresc cu treburi şi cu griji, precum şi ocrotitorul nunţii şi al dragostei conjugale.

Index

Acatistul Sfântului Arhanghel Rafail 3
Rugăciune către Sfântul Arhanghel Rafail 13
Acatist de vindecare către Sfântul Arhanghel Rafail 16

Rugăciune către Mântuitorul Iisus Hristos din acatistul Sfântului Arhanghel Rafail 28
Rugăciune către Sfântul Arhanghel Rafael 31
Rugăciune către Sfântul Arhanghel Rafael 33
Cartea lui Tobit 34
Capitolul 1 - Prolog. Evlaviosul Tobit e deportat la Ninive 35
Capitolul 2 - Tobit orbeşte. Răbdarea lui 37
Capitolul 3 - Rugăciunea lui Tobit. Sarra 38
Capitolul 4 - Poveţele lui Tobit către fiul său. Cei zece talanţi lăsaţi cândva la Gabael 40
Capitolul 5 - Tobie se pregăteşte şi porneşte la drum, însoţit de îngerul Rafael 41
Capitolul 6 - Călătoria lui Tobie. Prinderea peştelui. Îngerul îl îndeamnă pe Tobie s-o ceară pe Sarra în căsătorie 44
Capitolul 7 - La Raguel, Tobie o cere pe Sarra de soţie şi o dobândeşte 46
Capitolul 8 - Tobie se însoţeşte cu Sarra 47
Capitolul 9 - Rafael la Regheş 49
Capitolul 10 - Tobie se hotărăşte să se întoarcă la Ninive 49
Capitolul 11 - Întoarcerea lui Tobie. Tobit se vindecă de orbire 50
Capitolul 12 - Îngerul Rafael se dă pe faţă 51
Capitolul 13 - Cântarea lui Tobit 53
Capitolul 14 - Ultimele zile ale lui Tobit şi ale lui Tobie 55
Arhanghelul Rafael - Prezentare amplă 57
Proloage - Cuvânt pentru Tobit cel milostiv, care a fost în Israel 69
Proloage - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Macarie Romanul (23 octombrie) 71
Icoane 76

Acatistul Sfântului Arhanghel Rafail

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Acatistul Sfantului Arhanghel Rafail (ocrotitorul familiei) - pr. Dani Sfart:
https://www.youtube.com/watch?reload=9&v=DImzCe_9xtY&list=PLWinEA8tj9711_3LIUStZtIoE3l47d32o&index=19

Acatistul Sfântului Arhanghel Rafail în lectura artistei ieşene Alina-P. Mardare:
https://www.youtube.com/watch?v=IIzMltdo6mQ

***

Condacul 1

Tainice voievod al îngerescului Sobor, mai marele tămăduitorilor, călăuzitorul celor pribegi şi paznicul cununiilor, Sfinte Arhanghele Rafail, ca unuia ce întru mare cinste te afli în rânduiala cetelor celor de sus, din prea puţinul vredniciei noastre, cu nădăjduitorul glas al credinţei celei dreptmăritoare, cântare de laudă ţi-aducem ţie, zicând: ***Bucură-te, Rafaile, spaima lui Asmodeu, a toate vindecătorule!***

Icosul 1

Numărându-te între cei şapte sfinţi îngeri care poartă rugăciunile lumii dinaintea Celui-Preaînalt, şi voia dumnezeieştii mile plinind-o fără de preget, tu zoreşti, Rafaile, să dai ajutor celor năpăstuiţi. Drept care şi noi, nevrednicii, cunoscând împuternicirea lucrării tale, ca pe o lumină în noaptea scârbelor noastre te chemăm, şi glas înălţând, pe tine te fericim cu o cântare ca aceasta:
Bucură-te, aproapele luminii celei neînserate;
Bucură-te, purtătorul rugăciunilor la cer;
Bucură-te, braţul dumnezeieştii mile;
Bucură-te, cel de care demonii se tem;
Bucură-te, dezlegătorul legăturilor necurate;
Bucură-te, dreptate care nu mai osteneşti;
Bucură-te, Rafaile, spaima lui Asmodeu, a toate vindecătorule!

Condacul 2
Vai nouă, că suntem lesne cârtitori şi, în vălmăşagul necazurilor vieţii, în loc să zicem ca şi Iov: "Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului binecuvântat!", noi cu gândul, cu vorba şi cu fapta ne smintim! De aceea, ferice de cei ce se învrednicesc să urmeze pilda drepţilor, care cu răbdarea se încing şi către cele de sus întorcându-se, cu glas de smerenie glăsuiesc: ***Aliluia!***

Icosul 2
Oarecând, strigând dreptul Tobit, cel cu ochii înceţoşati şi cu sufletul adânc întristat: "Doamne, adu-Ţi aminte de mine!", Dumnezeu te-a trimis pe tine, cerescule vindecător, să-l cercetezi în mâhnirea care-l cuprinsese şi să ridici albeaţa de pe ochii lui. Iar noi, astăzi, ca şi Tobit odinioară, nădejdea toată ne-o punem întru Domnul şi pe tine te rugăm, du la El rugăciunile noastre şi adu dar izbăvitor celor ce cu credinţă îţi grăiesc ţie unele ca acestea:
Bucură-te, cel cu bun nume întru cei de sus;
Bucură-te, netrup înţelegător celor trupeşti;
Bucură-te, cuminecarea pământului cu cerul;
Bucură-te, cel în leac neîntrecut;
Bucură-te, alinătorul rănilor firii;
Bucură-te, care toată lipsa o plineşti;
Bucură-te, Rafaile, spaima lui Asmodeu, a toate vindecătorule!

Condacul 3
Cu Avraam ne-ai învăţat, Înalt Preamilostivule Doamne, că mult poate rugăciunea cea stăruitoare a dreptului. Pentru aceasta şi noi, însetând după dreptate, chiar dacă n-am atins măsura părinţilor din vechime şi pe poteca îngustă a sfinţeniei umblăm

cu pas şovăitor, rugămu-ne Ţie ca să ne luminezi şi să ne întăreşti, şi vrednici să ne faci a cânta fără de osândă: ***Aliluia!***

Icosul 3

Bunul Tobit, cel ce dreptatea Domnului o păzea peste toate smintelile lui Israel şi morţii cei la răspântii lepădaţi după rânduială îi îngropa, înfruntând ameninţarea păgânei stăpâniri, s-a pomenit precum Iov încercat; ci zbătându-se el în orbie, ba fiind luat în râs şi de Ana, femeia lui, n-a lipsit a se ruga cu umilă stăruinţă. Drept care Domnul, auzind rugăciunea lui cea bine credincioasă, Arhanghel izbăvitor I-a trimis, tăinuit în chip omenesc, căruia şi noi se cuvine, cu un glas şi cu o inimă a-i cânta:

Bucură-te, cel de mai dinainte de stele;
Bucură-te, stăruitorule întru bunătatea dintâi;
Bucură-te, înveşmântatule în multă strălucire;
Bucură-te, floarea dumnezeiescului alai;
Bucură-te, scară a sfinţeniei rugătoare;
Bucură-te, punte între pământ şi cer;
Bucură-te, Rafaile, spaima lui Asmodeu, a toate vindecătorule!

Condacul 4

"Credinţa este chezăşia celor nădăjduite, "vădirea celor nevăzute", după cum apostolul ne învaţă. Şi de vom avea credinţă cât un bob de muştar, zice Domnul, munţii îi vom muta din loc şi copaci vom sădi în mare. Ci noi, râvnitori cu duhul întru credinţă, dar slabi din pricina cărnii, cu tatăl demonizatului să zicem: "Cred, Doamne; ajută necredinţei mele", iar Celui de trei ori Sfânt cu îngerii să-I cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 4

Văzând bătrânul Tobit, cel tare în credinţă, câtă milă a făcut Dumnezeu cu el şi cu toată casa lui, s-a bucurat cu bucurie mare şi n-a întârziat să aducă Domnului cântare de laudă, zicând: "Binecuvântat este Dumnezeu cel veşnic viu şi binecuvântată este Împărăţia Lui... Bucură-te şi Te veseleşte de fiii celor drepţi, căci aceia se vor aduna şi vor binecuvânta pe Domnul drepţilor". Dimpreună cu care şi noi să ne învrednicim a ne face Domnului slavoslovitori, iar solului Său cel cu blândeţe tămăduitor şi îndreptător a toată strâmbătatea, neîntârziat să-I grăim unele ca acestea:

Bucură-te, călcătorule peste luceferi;
Bucură-te, vâlvătaie a rugului celui nemistuit;
Bucură-te, sol purtător de dreptate;
Bucură-te, izvod al smereniei lucrătoare;

Bucură-te, prin care firea se primeneşte;
Bucură-te, prin care soroacele se vor vădi;
Bucură-te, Rafaile, spaima lui Asmodeu, a toate vindecătorule!

Condacul 5

Ca pe nişte fii risipitori ne ispitesc cărările lumii şi dulceţile ei cele deşarte, iar de mulţimea curselor şi rătăcirilor n-avem îndestulă putere şi pricepere de unii singuri să ne ferim, fiind noi de păcate slăbănogiţi. Ci iată că Dumnezeu cel în Treime închinat, Cârmuitorul întregii făpturi, călăuze îngereşti fără de preget ne-a rânduit nouă, celor ce nu prididim a striga: ***Aliluia***

Icosul 5

Pornind la drum Tobie, cel necopt de ani, ca să facă voia părintelui său după trup şi să aducă înapoi argintul văzut al lumeştilor osteneli, Dumnezeu iarăşi te-a trimis pe tine, călăuzitorule întru dreptate, ca să-i stai lui alături în toată nevoia şi să-l înveţi pe el să descopere şi să preţuiască aurul cel nevăzut al darurilor dumnezeieşti, faţă cu care pălesc toate bogăţiile lumii. Deci şi noi, nedesăvârşiţi ca Tobie, dar străduindu-ne asemenea lui întru curăţia inimii, călăuză luminătoare rugămu-ne să te avem şi vrednici să fim a cânta cu rost de bucurie:
Bucură-te, vistiernicul duhovniceştilor comori;
Bucură-te, pecetea îndurărilor de sus;
Bucură-te, ocrotitorul bătrâneţelor celor neputincioase;
Bucură-te, îndrumătorul tinereţelor celor neştiutoare;
Bucură-te, întru care cărările se adună;
Bucură-te, întru care zările se smeresc;
Bucură-te, Rafaile, spaima lui Asmodeu, a toate vindecătorule!

Condacul 6

Ferice de cel ce îndrăzneşte întru Domnul, piatra cea din capul unghiului, de care toată teama izbindu-se se surpă, precum şi porţile iadului s-au surpat cândva! Urmând dară Biruitorului lumii, datu-ni-s-a ca lumea să o biruim şi noi în numele Lui şi, dezlegaţi de toate legăturile vrăjmaşului, ca de nişte funii ale fricii celei puţin credincioase, întru slobozia duhului să putem striga: ***Aliluia!***

Icosul 6

Îngerul Domnului către Tobie a grăit, arătându-I-o pe Sara cea nefericită: "Nu te teme, căci ea este menită din veac pentru tine şi tu o vei mântui!" O, taină a dragostei de sus pogorâtoare! O, taină a nunţii de Dumnezeu pecetluită! O, taină a proniei dumnezeieşti care toată mintea o covârşeşte! Cum să întârziem noi a cădea dinaintea solului ceresc, ce o aşa de mare încredinţare ne aduce nouă despre rân-

duiala şi grija Întreitei Iubiri, şi cum nu am da glas credincioşiei noastre, cu aleasă simţire cântând:
Bucură-te, solul Sfatului celui de Taină;
Bucură-te, straja Răsăritului de sus;
Bucură-te, urgisitorul duhurilor necurate;
Bucură-te, starostele blagoslovitelor nuntiri;
Bucură-te, cel pururea gata de slujire;
Bucură-te, prin care casele se temeluiesc;
Bucură-te, Rafaile, spaima lui Asmodeu, a toate vindecătorule!

Condacul 7
Bine au nădăjduit cei din vechime, încredinţându-se Dumnezeului oştirilor, pe urmele părintelui Avraam, căruia credinţa "i s-a socotit lui ca dreptate"; dară noi, cei îndreptaţi şi răscumpăraţi prin sângele lui Hristos, părtaşi la tot harul şi la tot adevărul, cum oare am fi şovăitori în nădejdea noastră?! Şi cum n-am striga cu glas mare, laudă aducând Dumnezeului celui viu şi cu îngerii întrecându-ne a cânta: ***Aliluia!***

Icosul 7
A zis Tobie către Sara, în iatacul nunţii lor, unde cu nădejde curată au intrat, deşi acolo moartea de şapte ori biruise: "Scoală, soră să ne rugăm ca să ne miluiască Domnul!" Şi rugându-se a mărturisit: "Şi acum, Doamne, nu plăcerea o caut, luând pe sora mea, ci o fac cu inimă curată. Binevoieşte deci a avea milă de ea şi de mine şi a ne duce împreună până la bătrâneţe". O, mult poate rugăciunea celui drept şi nădejdea celui curat cu inima! Ca şi pe Tobie cel de demult, călăuzeşte-ne şi povăţuieşte-ne, cerescule Voievod, în duhul dreptăţii, şi pe noi, cei ce-ţi cântăm ţie cu bună încredinţare:
Bucură-te, temelie nicicând clătinată;
Bucură-te, părtaşul celor nestricăcioase;
Bucură-te, de diavoli înlănţuitorule;
Bucură-te, călăuza celor înstrăinaţi;
Bucură-te, apusul a toată durerea;
Bucură-te, foc topitor de blesteme;
Bucură-te, Rafaile, spaima lui Asmodeu, a toate vindecătorule!

Condacul 8
Dintru început Domnul Dumnezeu bărbat şi femeie ne-a zidit, ca să nu fie omul singur şi să se înmulţească sămânţa chemării lui, umplând toată faţa pământului. Mare este taina aceasta, ca doi unul să se facă după suflet şi după trup, iar doimea

cea în unime, firea plinind-o, mulţime să rodească, pentru ca într-un glas toată suflarea spre izvorul cel neîmpuţinat al bunătăţilor să strige: ***Aliluia!***

Icosul 8

Auzind rugăciunea bietei Sara, cea pe nedrept batjocorită de slujnicia tatălui ei, pentru că Asmodeu, vrăjmaşul nunţii, de şapte bărbaţi o văduvise până să-i cunoască, Dumnezeu la ea te-a trimis pe tine, paznicul cununiilor, să pui capăt deznădejdii ei şi binecuvântată însoţire să-I aduci. Iar noi astăzi, ca şi ea milelor de sus încredinţându-ne, te rugăm pe tine să alungi şi să legi în pustie tot duhul cel necurat, ca noi fără tulburare să-ţi grăim ţie unele ca acestea:
Bucură-te, întâistătător al cetelor dreptăţii;
Bucură-te, de care tremură toţi îngerii întunericului;
Bucură-te, vătaful tainelor dumnezeieşti;
Bucură-te, liman al nunţii neîntinate;
Bucură-te, prin care rănile se lecuiesc;
Bucură-te, căruia toată suflarea se încrede;
Bucură-te, Rafaile, spaima lui Asmodeu, a toate vindecătorule!

Condacul 9

Cel ce a dat, laolaltă cu pedeapsa cuvenită neascultării părinţilor noştri dintâi, vestea cea bună a izbăvirii noastre, zicând către şarpele cel de demult că duşmănie va pune între seminţia lui şi seminţia femeii, şi că din femeie se va naşte Mântuitor neamului omenesc, Acela, la rugăciunea Sarei celei greu încercate, biruitor de şarpe în ajutor i-a trimis. Iată de ce şi noi, auzind acestea, Părintelui îndurărilor nu ostenim a-I striga: ***Aliluia!***

Icosul 9

Precum odinioară Sara, soţia lui Avraam, la vremea bătrâneţelor ei, s-a făcut stearpă roditoare, prin mila Celui-Preaînalt, tot aşa şi Sara, fiica lui Raguel, de Asmodeu, duhul cel rău, amarnic urgisită, a căpătat, pentru răbdarea şi rugăciunile ei înfocate, fericită dezlegare de la Dumnezeul milelor, prin minunata mijlocire a celui căruia, ca unui Sfânt Voievod închinându-ne noi, păcătoşii, iarăşi şi iarăşi, cu glas mare îi cântăm:
Bucură-te, cel cu Mihail şi cu Gavriil lăudat;
Bucură-te, pârga îngereştii frumuseţi;
Bucură-te, biciuitorul puterilor iadului;
Bucură-te, sfârşitul a toată bântuirea;
Bucură-te, desăvârşita cerului tămadă;
Bucură-te, crainicul rugăciunii neîncetate;
Bucură-te, Rafaile, spaima lui Asmodeu, a toate vindecătorule!

Condacul 10

Iubirea se trece prin foc, dar rămâne nemistuită; în trup se pogoară, dar în înalt veşniceşte; pe Cruce se spânzură, dar stă morţii biruitoare. Iar noi chipul lui Dumnezeu în cugetul inimii purtându-L, asemănarea cu El în iubire ne-o lucrăm. De aceea, Celui ce este Iubire şi după care toate se cer, ne cerem şi noi, în suflet şi-n trup deopotrivă, cu îngerii şi cu sfinţii duhovniceşte cântând: ***Aliluia!***

Icosul 10

Neprihănita Sara, cea menită din veac bunului Tobie, al cărui suflet s-a lipit de ea ca de o taină lui întregitoare, prin multe vămi a fost trecută, până s-a lămurit precum aurul şi întru iubire a izbândit. Aşa şi noi, îmbrăcându-ne în iubire ca într-o haină de mireasă şi încrezându-ne Mirelui ceresc, să stăm tari împotriva urzelilor diavolului, şi paznic de sus cerând cămării noastre la nuntă, la îngerescul sfat al aceluia să ne plecăm urechea sufletului, cu feciorelnică smerenie, şi ca unui crainic al veşniciei să-I cântăm:

Bucură-te, sfeşnic al luminii celei line;
Bucură-te, netrupescule de trupuri tămăduitor;
Bucură-te, cel încins în zalele iubirii;
Bucură-te, binecuvântarea cămărilor de nuntă;
Bucură-te, făgăduinţă în veci nemincinoasă;
Bucură-te, întru care darurile prisosesc;
Bucură-te, Rafaile, spaima lui Asmodeu, a toate vindecătorule!

Condacul 11

Mila Domnului şi Dumnezeului nostru nu cunoaşte margini, iubirea Lui peste toţi şi peste toate ca un cort se întinde, iar căile cele ascunse ale lucrării Lui - ce minte poate în de tot să le cuprindă? De cine ne vom teme, dară, când cu noi este Dumnezeu? Ascultaţi, neamuri, şi prea măriţi-L pe El, cu fără de numărul oştirilor celor de sus în toată vremea cântând: ***Aliluia!***

Icosul 11

Puterea şi mila lui Dumnezeu mărturisindu-le, trimisule fără de trup care în trup te-ai arătat, odinioară, ca un de mai înainte crainic al lui Hristos, le-ai vestit celor căzuţi cu faţa la pământ şi cuprinşi de o sfântă înfricoşare: "Nu vă temeţi! Pace veţi avea! Binecuvântaţi-L voi şi prea slăviţi-L pe Dumnezeu în veac!" Iar noi, ca şi aceia, căzând cu faţa la pământ şi aducând mulţămită şi slavă Celui ce îngerii Şi-I trimite din înalt, te fericim pe tine, pildă slujitoare, şi lăuntric străluminaţi, iară şi iară, îţi grăim ţie unele ca acestea:
Bucură-te, lamură a oştirilor într-aripate;
Bucură-te, icoana dreptei asemănări;

Bucură-te, vestitorul păcii celei adevărate;
Bucură-te, povaţa celor dreptcredincioşi;
Bucură-te, zălog al cucernicei biruinţe;
Bucură-te, vrednicie pururea veghetoare;
Bucură-te, Rafaile, spaima lui Asmodeu, a toate vindecătorule!

Condacul 12
Dumnezeu, cu înţelepciunea Lui cea neajunsă, a rânduit în cer oştire slujitoare, miliarde de miliarde, şi toate cele văzute prin cele nevăzute tainic se păzesc. Cutremură-te, omule, şi măsură îngerească agoniseşte-ţi ţie, că Dumnezeu la desă-vârşirea făpturii te-a chemat, ca înger nefiind, cu îngerii să te întreci, întru smerită ascultare, şi cu ei laolaltă să cânţi: ***Aliluia!***

Icosul 12
Sfântul Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu în minunata şi înfricoşata vedenie a celor de pe urmă, la ruperea celei de-a şaptea peceţi, văzut-a pe cei şapte îngeri care stau dinaintea lui Dumnezeu şi care au să sufle în trâmbiţele dreptăţii, aducând plinirea celor ce trebuie să fie. Deci şi noi, înfricoşându-ne până mai este vreme şi pocăindu-ne de păcatele noastre cele cu voie şi cele fără de voie, celui desăvârşit întru slujire, glas înălţând, să-I cântăm cu bună nădejde:
Bucură-te, care stai dinaintea Tronului Slavei;
Bucură-te, trâmbiţaşul milostivei Dreptăţi;
Bucură-te, alesul soroacelor dumnezeieşti;
Bucură-te, taină a zidirii celei nevăzute;
Bucură-te, celor văzute grabnic sprijinitor;
Bucură-te, în soborul celor asemenea ţie;
Bucură-te, Rafaile, spaima lui Asmodeu, a toate vindecătorule!

Condacul 13 (de trei ori)
O, Arhanghel cu întreit dar, care rănile ni le vindeci, care paşii ni-i îndrepţi, care cununiile ni le păzeşti, cercetează-ne la vremea nevoilor noastre, ca pe Tobit cel tare în credinţă tămăduindu-ne, ca pe Tobie cel cu bună nădejde călăuzindu-ne, ca pe Sara cea castă în iubire dezlegându-ne, şi cere pentru noi de la Mântuitorul Hristos iertarea păcatelor noastre şi cetăţenia Ierusalimului ceresc, unde laolaltă cu îngerii şi cu Sfinţii să ne învrednicim a cânta: ***Aliluia!***

Apoi se zic iarăşi:

Icosul 1

Numărându-te între cei şapte sfinţi îngeri care poartă rugăciunile lumii dinaintea Celui-Preaînalt, şi voia dumnezeieştii mile plinind-o fără de preget, tu zoreşti, Rafaile, să dai ajutor celor năpăstuiţi. Drept care şi noi, nevrednicii, cunoscând împuternicirea lucrării tale, ca pe o lumină în noaptea scârbelor noastre te chemăm, şi glas înălţând, pe tine te fericim cu o cântare ca aceasta:
Bucură-te, aproapele luminii celei neînserate;
Bucură-te, purtătorul rugăciunilor la cer;
Bucură-te, braţul dumnezeieştii mile;
Bucură-te, cel de care demonii se tem;
Bucură-te, dezlegătorul legăturilor necurate;
Bucură-te, dreptate care nu mai osteneşti;
Bucură-te, Rafaile, spaima lui Asmodeu, a toate vindecătorule!

Condacul 1

Tainice voievod al îngerescului Sobor, mai marele tămăduitorilor, călăuzitorul celor pribegi şi paznicul cununiilor, Sfinte Arhanghele Rafail, ca unuia ce întru mare cinste te afli în rânduiala cetelor celor de sus, din prea puţinul vredniciei noastre, cu nădăjduitorul glas al credinţei celei dreptmăritoare, cântare de laudă ţi-aducem ţie, zicând: ***Bucură-te, Rafaile, spaima lui Asmodeu, a toate vindecătorule!***

Rugăciune către Sfântul Arhanghel Rafail

Cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, cu Soborul cel îngeresc şi cu ceata drept-măritoare a Sfinţilor, auzind glasurile noastre îndelung rugătoare, înduplecă-te spre noi, Rafaile, Sfânt şi înaripat voievod, şi cercetându-ne îndeaproape, cu mulţimea harurilor anume încredinţate ţie, nu ne lipsi pe noi, nevrednicii, de puternicul tău ajutor, întru care cutezăm a nădăjdui; şi purtând lamura rugăciunilor noastre dinaintea lui Hristos, Domnul vieţii şi al învierii, mijloceşte pentru noi, ca mila Lui asupra-ne să se pogoare în tot ceasul, plinind trebuinţele noastre sufleteşti şi trupeşti după voia înţelepciunii Lui, iar nu după cugetul nostru cel întinat.

Fie ca tot sufletul creştinesc aflat în boală sau în neputinţă, tulburat în casa sau în patul lui, călător pe uscat, pe apă sau prin văzduh, fiecare după nevoia pe care o poartă, să capete, prin îngereasca ta mijlocire, îndreptarea şi ocrotirea Domnului Dumnezeu, în ceasul de faţă şi în toată vremea vieţii lui, precum şi răspuns bun la Judecata cea înfricoşătoare, când şi tu de faţă vei fi, cu oştirile cele cereşti.

Nu ne măsura cu asprime, Sfinte Arhanghele Rafail, puţinătatea credinţei şi nedesăvârşirea cuvintelor, ci plineşte tu, dinaintea tronului Slavei, cele de lipsă nouă, ca un ales între aleşi şi neamului oamenilor pururea sprijinitor. Şi pe milostivul Dumnezeu roagă-L, cu întreg Soborul Puterilor Cereşti celor fără de trup, ca mai presus de toate să ne dea nouă harul iubirii atotcuminecătoare şi buze vrednice a proslăvi, dimpreună cu corurile cele îngereşti, pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Treimea cea de o fiinţă şi nedespărţită, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Altă rugăciune către paznicul cununiilor

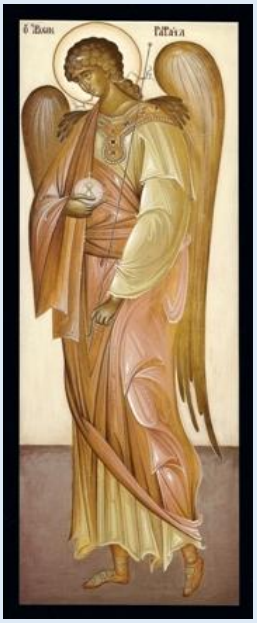

Sfinte Arhanghel Rafail, biruitorul lui Asmodeu şi paznicul cununiilor, aripa ta ocrotitoare întinde-o peste mine şi peste casa mea, pune pe fugă răul care-mi dă târcoale, iar pe cele bune înlesneşte-mi-le mie, ca unul ce ai putere dinaintea lui Dumnezeu şi iubitoare milă pentru tot sufletul aflat în nevoie.

Cela ce rugăciunile le porţi dinaintea tronului Slavei, poartă şi rugăciunea aceasta a mea şi mijloceşte pentru mine la Hristos, Domnul îndurărilor, ca să mă scape de necaz, de tulburare, de îndoială, de deznădejde, de toată slăbiciunea şi de toată neputinţa cea dinlăuntru sau cea din afară, să mă unească într-un duh de iubire şi de pace cu toţi cei apropiaţi mie, şi binecuvântarea Lui să fie peste casa mea, în ceasul acesta şi în toate zilele vieţii mele.

Aşa, voievoade al Puterilor Cereşti, de veghea ta nu mă lipsi, şi de la mine nu te depărta, şi fii înţelegător nevredniciei mele, călăuzindu-mă spre îndreptare, dimpreună cu toţi ai mei, ca bucurându-se inima mea întru cele de sus, cu îngerii să cânte: Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeul nostru; pline-s cerul şi pământul de mărirea Sa. Amin.

Acatist de vindecare către Sfântul Arhanghel Rafail

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Acatistul Sfantului Arhanghel Rafail tamaduitorul + ocrotitorul casatoriei:
https://www.youtube.com/watch?v=sigxondwZKY

***

Condacul 1

Voievod al Puterilor cereşti, călăuzitor şi mângâietor al neamului omenesc, Sfinte Arhanghel Rafail, ca unuia care stai înaintea Tronului Împăratului Slavei, ţie aducem această umilă cântare de mulţumire. Cu puterea şi cu mila ta, din toate bolile şi suferinţele ne slobozeşti, vindecând rănile noastre sufleteşti şi trupeşti, iar noi, lăudându-te, strigăm ţie cu credinţă: ***Bucură-te, Sfinte Arhanghel Rafail, cel care ştergi lacrimile durerilor noastre!***

Icosul 1

Îngerii din Cer au fost chemaţi la porunca Domnului Atotcuprinzător să se alăture vitejiei tale şi împreună cu Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavriil să învingeţi oastea cea răzvrătită şi pe al ei conducător, alungându-i în genunea întunecată pentru veşnicie. Iar noi, încercând să înţelegem cu sufletul ceea ce mintea nu poate pricepe, cutremuraţi, cu frică şi cu bucurie strigăm unele ca acestea:
Bucură-te, în care străluceşte Lumina cea fără de vârstă;
Bucură-te, prin care vrăjmaşul a fost învins;

Bucură-te, prin care s-a dovedit Puterea;
Bucură-te, izbăvitorul nostru din cursele celui viclean;
Bucură-te, prin care s-a primenit pământul şi cerul s-a umplut de veselie;
Bucură-te, prin care s-a înfăptuit dreptatea Ziditorului;
Bucură-te, Sfinte Arhanghel Rafail, cel care ştergi lacrimile durerilor noastre!

Condacul al 2-lea

Văzând credincioşia şi râvna ta slujitoare, Cel Atotştiutor şi fără de început, ţi-a încredinţat spre pază şi învăţătură pe toţi aceia care vor să aducă alinare suferinţelor trupeşti ale făpturilor cu suflet, dându-ţi darul şi puterea de a vindeca orice rană sau boală. Lăudat fie în veac Domnul şi al Lui Sfânt Arhanghel, căci nu suntem singuri şi părăsiţi în ceasul durerilor noastre, străduindu-ne să cântăm cu guri omeneşti cântarea de slavă: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Ştim, Doamne, că patul de suferinţă şi tot felul de necazuri sunt o blândă mustrare pentru greşelile fără de număr pe care le înfăptuim în fiecare ceas, căci ne-am lepădat de Tine, iar acum rătăcim ca orbii în negură. Unde vom găsi lumina decât lângă Crucea dătătoare de viaţă pe care, răstignindu-Te, ai ridicat povara păcatului întregii omeniri? Cine să ne răcorească fierbinţeala şi să ne aline durerile, izvorând din ochii noştrii lacrimi de adevărată pocăinţă? De aceea, cu genunchii plecaţi în faţa sfintei tale icoane, Sfinte Arhanghel Rafail, grăim ţie unele ca acestea:
Bucură-te, acela ce ai darul de a vindeca orice boală, oricât ar fi de grea;
Bucură-te, mare ajutător şi rugător spre iertarea păcatelor noastre;
Bucură-te, cel ce stăruieşti pentru lungirea înspre pocăinţă a zilelor noastre;
Bucură-te, călăuzitorul şi îndrumătorul celor ce vor să găsească leacul vindecărilor noastre;
Bucură-te, că arăţi tainele ierburilor şi tuturor mineralelor folositoare în grabnica însănătoşire;
Bucură-te, când mulţumirile noastre se înalţă ca aurul tămâiei spre slava Sfintei Treimi;
Bucură-te, Sfinte Arhanghel Rafail, cel care ştergi lacrimile durerilor noastre!

Condacul al 3-lea

„Frica de Dumnezeu este începutul înţelepciunii”, rostea împăratul Solomon; dar noi în sminteală şi necurăţii de tot felul ne petrecem zilele şi nopţile, dând prilej de bucurie diavolilor care ne supun tuturor ispitelor, căci nu ştim să cântăm laolaltă cu îngerii: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Stăpână milostivă, mâinile tale împreunate cer milă şi îndurare de la Fiul tău şi Dumnezeul nostru, iar lacrimile tale ne spală sufletul de noroiul greşelilor; cu ştiinţă şi fără de ştiinţă îţi aducem ţie, cea plină de iubire, care ne înconjori cu blândeţea şi gingăşia ta, sub sfântul tău acoperământ. Iar pe tine, Arhanghele, cel ce ne poţi tămădui rănile sufleteşti şi trupeşti, cu durere şi cu umilinţă, te lăudăm cu unele ca acestea:

Bucură-te, că primeşti ajutor de la Aceea care a purtat în pântecele feciorelnic mântuirea neamului omenesc;

Bucură-te, cel ce i-ai însoţit spre ştiinţă pe Sfinţii Cosma şi Damian;

Bucură-te, de la care au primit învăţătură Sfinţii Chir şi Ioan, ca şi Sfântul mucenic Modest, spre alinarea celor ce nu se vaită cu glas omenesc;

Bucură-te, călăuzitorul paşilor şi îndreptătorul Sfântului mucenic Pantelimon, la moaştele căruia alergăm necontenit;

Bucură-te, cel ce ai dăruit-o şi pe cuvioasa Parascheva, ocrotitoare a ţării noastre, de la care şi azi primim vindecare;

Bucură-te, cel ce oricând îndrumi pe cei ce urmează calea medicinei, spre folosul semenilor lor;

Bucură-te, Sfinte Arhanghel Rafail, cel care ştergi lacrimile durerilor noastre!

Condacul al 4-lea

„În dar aţi luat, în dar să daţi”, a spus Domnul nostru Iisus Hristos, dându-le putere de sus ucenicilor Săi; iar cei ce ştiu că vindecarea este pe măsura credinţei, cu ochii plini de lumina speranţei privesc spre Slava Bunului Dumnezeu, primind ajutor de la Sfinţii apostoli şi de la toţi Sfinţii vindecători, împreună cu cetele îngereşti cântând cântare de mulţumire: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

În fundul prăpastiei unde m-a prăbuşit nebunia mea, plin de răni urât mirositoare şi cu sufletul ferecat, mi-am adus aminte de lucrul mâinilor Tale şi am plâns şi am strigat NumeleTău. Eu sunt oaia rătăcită care aleargă spre păstorul ei, eu sunt fiul care a risipit averea părintelui său, dar astăzi mă întorc la Tine. Primeşte-mă, Părinte, pune un nou început vieţii mele, iar Sfântul Arhanghel Rafail să mă acopere cu darul său şi pe mine, păcătosul, ca împreună cu cei miluiţi să putem striga aşa:

Bucură-te, cel ce nu te-ai depărtat de noi în ceasul plânsului şi amărăciunii noastre;

Bucură-te, cel ce ne-ai legat rănile sufleteşti, ungându-le cu mirul iertării;

Bucură-te, cel ce ne-ai curăţit mădularele putregăite cu ierburile şi seva pământului;

Bucură-te, cel ce te-ai ostenit veghindu-ne după boală ca să nu cădem iar în ispită;

Bucură-te, cel ce ne-ai scos din boala întunecimii şi ne-ai deschis ochii sufletului pentru a vedea cărarea;
Bucură-te, cel ce îngrijeşti să nu ne abatem nicicând din drumul care duce spre adevăr;
Bucură-te, Sfinte Arhanghel Rafail, cel care ştergi lacrimile durerilor noastre!

Condacul al 5-lea

Sfinte Arhanghel Rafail, ne rugăm ţie ca aceluia ce, străjuind Tronul Celui de Necuprins, ai primit în paza ta şi lumina soarelui şi vântul serii care alungă arşiţa, îndepărtând seceta. Învaţă-ne pe noi, păcătoşii, să ne bucurăm de fiecare clipă ale acestei vieţi trecătoare, cântând laolaltă cu întreaga creaţie divină: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Ca puful de păpădie este viaţa omului şi ca nisipul mării sunt păcatele lui. Tinereţea se crede fără sfârşit, dar trece ca o clipă şi vine lunga vreme a plângerii şi a suferinţei. Sufletul plin de păcate, mintea o întunecă şi lasă boala să se cuibărească şi să muşte fără milă din trupul vlăguit de putere. De aceea ajutor ce-rem ţie, pentru ca, păzind comorile dăruite prin harul Sfântului Botez, să te lăudăm cu grăiri ca acestea:
Bucură-te, cel ce ne povăţuieşti în facerea de bine, spre folosul aproapelui nostru şi slava Bunului Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce ne însoţeşti în căutarea florilor şi ierburilor tămăduitoare, ca şi a mineralelor vindecătoare dăruite de pământ;
Bucură-te, cel ce ne înveţi când şi cum să le folosim pe acestea pentru vindecarea feluritelor boli;
Bucură-te, cel ce ne ajuţi să luptăm împotriva diavolilor şi a supuşilor lor cu chip omenesc ce folosesc licori din ierburi ca să înnebunească simţurile;
Bucură-te, cel ce surpi lucrarea necurată prin care se rătăcesc minţile tinerilor, salvându-i din desfrânare şi pofte de tot felul;
Bucură-te, Sfinte Arhanghel Rafail, cel care ştergi lacrimile durerilor noastre!

Condacul al 6-lea

Prin marea grijă şi iubirea Treimii cea de o Fiinţă, am învăţat de la tine că boala trupului este lipsa îngrijirii sufletului, căci sufletul care este neiertător, nemilos, avar sau plin de egoism, trăieşte într-un trup în care inima şi toate cele dinlăuntru sunt ca o cămară plină de praf, dezordine şi murdărie. Ajută-ne să ne curăţim prin lacrimi de pocăinţă, pentru a nu fi asemeni mormintelor despre care vorbea Mântuitorul nostru, iar buzele noastre să rostească neîncetat cântare de umilinţă: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Binecuvântată este întreaga lucrare a PreaSfintei Treimi şi binecuvântată este această ţară, cu munţii şi câmpiile ei, cu izvoarele şi pădurile în care Cel de Sus a aşezat flori şi ierburi felurite, cu marea şi vieţuitoarele ei; binecuvântat este acest pământ, în ale cărui măruntaie se găsesc săruri şi minerale după trebuinţă. Cu smerenie închinându-ne Celui ce le-a făurit, lăudăm pe cel ce le are în grija sa cu aceste cuvinte:

Bucură-te, cel care ne deschizi ochii şi inimile în a vedea durerile celui de lângă noi;

Bucură-te, cel ce nu îngădui răgaz până la deplina însănătoşire a celui căzut în suferinţă;

Bucură-te, cel ce ne întăreşti în a posti şi a veghea în rugăciune pentru cei bolnavi;

Bucură-te, cel ce ne înveţi să ne vindecăm mai întâi sufletul, iar mai apoi trupul;

Bucură-te, cel ce birui diavolul şi lucrările vrăjitoreşti făcute cu ierburi şi minerale spre uciderea înceată a trupului şi a sufletului;

Bucură-te, cel ce ne sfătuieşti să nu trecem pe lângă durere nepăsători, ajutor dând şi neaşteptând răsplată;

Bucură-te, Sfinte Arhanghel Rafail, cel care ştergi lacrimile durerilor noastre!

Condacul al 7-lea

Tu nu ai numai darul încetării oricărei boli a celor ce cu nădejde se roagă ţie, după Sfânta şi prea curata Maică a Domnului Iisus Hristos, căci, ocrotindu-i pe vindecătorii din lume şi din sihăstrie, ai în baza şi în grija ta şi pe călători şi pelerini, veghind asupra lor ca ispitele sau primejdiile să nu îi împiedice să dea cântare de mulţumire şi slavă: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Cei ce se pregătesc de drum aleargă cu credinţă la icoana ta, căci chipul tău atât de blând şi plin de bunătate, toiagul şi diadema de raze de pe fruntea ta îi umple de bucurie; de la noi toţi, călători vremelnici, primeşte aceste cuvinte umile de laudă:

Bucură-te, cel ce porţi toiagul drumeţului, învăţându-ne să păşim numai pe calea care duce spre mântuire;

Bucură-te, cel ce ne însoţeşti în peregrinările prin această viaţă trecătoare, dezvăluindu-ne binele şi ferindu-ne de ispite;

Bucură-te, cel ce ne îndemni să mergem înainte, spre Lumina cea fără de margini, păstrându-ne sănătoşi până la sfârşit;

Bucură-te, cel ce ne porţi pe aripile nevăzute, arătându-ne slava cea dumnezeiască, aşa cum l-ai călăuzit pe părintele nostru Enoh;

Bucură-te, cel ce ne întorci fericiţi şi iluminaţi la casele noastre, spre a-L mărturisi pe Dumnezeu, la fel cum l-ai întors şi pe acela;

Bucură-te, cel ce veghezi ca drumul spre cele cereşti şi pământeşti să ne fie pe înţeles, învăţând să grăim Adevărul pentru semenii noştrii;
Bucură-te, Sfinte Arhanghel Rafail, cel care ştergi lacrimile durerilor noastre!

Condacul al 8-lea

„Adu-ţi aminte de mine şi caută spre mine şi nu mă pedepsi pentru păcatele mele şi pentru greşelile mele şi ale părinţilor mei, căci am păcătuit înaintea Ta" striga către cer, în orbirea lui trupească, Tobit, robul Tău. Iar tu, Sfinte Arhanghel Rafail, ai fost trimis din slava cerească pentru a-l sfătui pe fiul celui în suferinţă în drumurile lui, stăruind să cânte lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

La chemarea tatălui său, Tobie a alergat şi, luând sfaturile folositoare pentru suflet, a pornit la vremea sorocită către Ragheşul Midiei. Orice clipă ai fost lângă el, Sfinte Arhanghel Rafail, şi ca un înger păzitor l-ai ocrotit, vestindu-i vrerea Domnului, arătându-i cele ce au fost şi cele ce aveau să fie, pentru care auzi de la noi unele ca acestea:
Bucură-te, că Tobit a fost fără de păcat în faţa Celui de Sus, povăţuindu-l şi pe fiul său cum să urmeze Legea;
Bucură-te, că ai fost ales din slava Tatălui Ceresc în a-l veghea pe Tobie, pentru a-i deschide ochii spre cele de sus şi cele de sub cer;
Bucură-te, că i-ai dat lui taina vindecării de demon prin arderea măruntaielor peştelui prins;
Bucură-te, cel ce i-ai ales soţie din neamul lui Moise şi le-ai ocrotit căsătoria, ca nimic rău să nu li se întâmple;
Bucură-te, cel ce i-ai pregătit lui Tobie leacul pentru albeaţa ochilor tatălui său care, recăpătând vederea, a lăudat de îndată pe Dumnezeu cu toată casa lui;
Bucură-te, cela ce n-ai primit plată pentru îndelungată osteneala ta, învăţându-i pe toţi să binecuvânteze pe Stăpân, iar nu pe slujitor;
Bucură-te, Sfinte Arhanghel Rafail, cel care ştergi lacrimile durerilor noastre!

Condacul al 9-lea

Cine nu L-a cunoscut pe Dumnezeu singur şi nemângâiat îşi numără clipele, dar fericiţi în veac sunt cei ce cu credinţă se îndreaptă spre lumină, căci aceia se vor bucura de pacea Lui, iar ochii sufletuluu lor râzând veşnic se vor veseli. Binecuvântaţi cei ce Te iubesc, ei au învăţat să cânte împreună cu îngerii Tăi: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Naşterea Ta, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, vestită a fost celor umili şi sărmani prin îngerul trimis să aducă solie, iar Slava Domnului a strălucit împrejurul celor mici, înfricoşându-i şi umplându-i de mirare. Dar tu, ca un iubitor de oameni, Sfinte Arhanghel Rafail, ai binevestit bucuria mântuirii noastre, a tuturor, pentru care, cu sfială îndrăznim să cântăm ţie:

Bucură-te, cel ce lângă tronul Împăratului cu ochi nelumeşti te oglindeşti în slava cea de necuprins;

Bucură-te, cel ce te-ai înfăţişat mai înainte păstorilor, împreună cu oastea cerească taina cea de neînţeles a Naşterii Mielului vestind;

Bucură-te, că i-ai învăţat să cânte „Slavă întru cei de Sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace”, luminându-le drumul spre ieslea din Betleem;

Bucură-te, că ai picurat roua speranţei în sufletul acelora şi astăzi încredere ne dai şi nouă cu solirile tale pe lângă Cel fără de Început;

Bucură-te, cel ce ai milă şi îndurare şi cu puterea vindecării aduci pace, sănătate şi bucurie poporului dreptcredincios;

Bucură-te, protector al tinerilor, far dumnezeiesc ce le ocroteşti viitorul, îndemnându-i la iubirea de semeni, căci „Milostenia izbăveşte de la moarte şi curăţă orice păcat”;

Bucură-te, Sfinte Arhanghel Rafail, cel care ştergi lacrimile durerilor noastre!

Condacul al 10-lea

Cum să găsim cuvintele care să poată descrie frumuseţea şi bunătatea darurilor tale, cel ce stai în veşnica lumină ascultând cetele serafimilor: „Sfânt, Sfânt, Sfânt”, ocrotindu-ne cu iubirea şi rugăciunile tale, domolind mânia ce cu dreptate se abate asupră-ne, cei ce L-am vândut pe mai puţin decât o sărutare şi care ne-am depărtat de cântarea cea de folos: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Se cutremură pământul de răutatea faptelor noastre, gândurile rele şi vorbele murdare se adună ca o grindină de smoală şi ucid tot ceea ce este mai pur în noi: scânteia divină pe care am primit-o în dar la naştere şi pe care n-am ştiut să o prefacem în candelă dogorind de dragostea pentru Dumnezeu. De aceea strigăm ţie, nădejdea noastră de iertare, unele ca acestea:

Bucură-te, păstrând viu în mintea noastră ceasul judecăţii şi îngrădeşte-ne cu frica de moarte;

Bucură-te, ajutorul nostru în a înfăptui oricând nu voia păcătoasă a minţii, ci Voia Celui ce ni te-a dăruit Înger păzitor;

Bucură-te, că nu ne laşi să rătăcim la răspântia dintre fiinţă şi nefiinţă;

Bucură-te, cel ce ne-ai plecat genunchii şi ai sângerat în noi balaurul cel groaznic al trufiei;

Bucură-te, cel ce ai dezlegat lacrimile părerilor de rău din ochii uscaţi de desfătarea plăcerilor lumeşti;
Bucură-te, cel ce ne iei de mână ca pe copii, luminându-ne în suferinţă ca să nu cădem în prăpastia deznădejdii;
Bucură-te, Sfinte Arhanghel Rafail, cel care ştergi lacrimile durerilor noastre!

Condacul al 11-lea

„Omul bun, din visteria cea bună a inimii sale scoate cele bune, pe când omul rău, din visteria cea rea a inimii lui scoate cele rele. Căci din prisosul inimii grăieşte gura lui. Poate orb pe orb să călăuzească? Nu vor cădea amândoi în groapă?” Dar pe mine ticălosul, cine m-a călăuzit? Am avut ochi şi nu am văzut, cu urechile nu am auzit, iar buzele mele mai lesne le-a fost să rostească minciuna decât a-I cânta lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Doamne, întru dreptate m-ai pedepsit, întru dreptate mi-ai luat vederea, ticălosul de mine, că nu am privit la durerea aproapelui meu; cu dreptate mi-ai luat auzul, căci surd am fost la strigătul fratelui meu. Ca Iov sunt însingurat, dar n-am curaj să Te chem, rănile şi bolile sapă în mine ca viermele în fructul cel copt, sunt ca o casă goală şi plină de păianjeni. Curăţă-mă, Sfinte Arhanghel Rafail, când cu ultima suflare şoptesc acestea:
Bucură-te, cel ce din slava Domnului ai coborât şi nu ţi-a fost scârbă de mine, cel plin de bube şi noroi;
Bucură-te, cel ce cu blândeţe m-ai întors din calea fărădelegilor mele, spunându-mi pas cu pas unde şi cum am greşit;
Bucură-te, cel ce mi-ai dăruit toiagul tău şi m-ai învăţat să lovesc capul şarpelui cel ispititor;
Bucură-te, că nu m-ai părăsit până la sfârşit şi tovarăş de drum plin de înţelepciune şi iubire mi-ai fost;
Bucură-te, că leacuri mi-ai dăruit, rănile mi-ai legat, speranţă sădind în mine şi sănătos m-ai redat Domnului meu;
Bucură-te, cel ce m-ai îndemnat să spovedesc păcatele şi neputinţa, spre dulcea mântuire a sufletului meu;
Bucură-te, Sfinte Arhanghel Rafail, cel care ştergi lacrimile durerilor noastre!

Condacul al 12-lea

Ziua este pe sfârşit, se apropie săcerătorul să culeagă spicele şi pleava să o arunce în foc; înserarea vine peste vie şi stăpânul va culege rodul, răsplătind lucrătorii. Şi glas se va auzi din Cer: „ştiu faptele tale, iată a lăsat înaintea ta o uşă deschisă, pe

care nimeni nu poate să o închidă, fiindcă, deşi ai putere mică, tu ai păzit cuvântul Meu şi nu ai tăgăduit numele Meu", cântând cu tot sufletul: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Înconjurat eşti, Doamne, Dumnezeul meu, de şapte Îngeri cu şapte trâmbiţe aşteptând semnul Mielului prin care va începe judecata cea de pe urmă, când cerurile se vor deschide pe cei drepţi primind, şi nimeni nu va mai flămânzi, nici înseta, căci Cel ce stă în mijlocul Tronului îi va paşte pe ei şi-i va duce la izvoarele apelor vieţii. Atunci, dar mai ales acum, te implorăm Sfinte Arhanghel Rafail să ceri milă şi îndurare pentru noi, care te slăvim cu unele ca acestea:

Bucură-te, diamant de preţ care străluceşti în inelul ce-L străjuieşte pe Împăratul lumilor;

Bucură-te, cel ce ceri necontenit iertare şi lăsare de păcate pentru poporul drept credincios;

Bucură-te, cel ce nu vei zăbovi la chemarea Stăpânului, când satana şi cei care lucrează fărădelegea vor fi pedepsiţi;

Bucură-te, că se va şterge orice lacrimă şi moarte nu va mai fi, nici plângere, nici strigăt, nici durere;

Bucură-te, cel ce stăruieşti pentru tămăduirea neamurilor înspre iertarea lor şi a urmaşilor lor până la venirea acelor zile;

Bucură-te, Sfinte Arhanghel Rafail, cel care şterge lacrimile durerilor noastre!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

O, Sfinte Arhanghel Rafail, vezi durerea noastră, vezi pocăinţa şi neputinţa noastră! Primeşte această puţină rugăciune care spre lauda ta se aduce şi cere pentru noi de la Mântuitorul Hristos, iertare de păcate, sănătate, milă şi izbăvire de focul cel veşnic, pentru ca în lăcaşurile de lumină, laolaltă cu îngerii şi sfinţii să ne învrednicim să-I cântăm în veci: ***Aliluia!***

Apoi se citesc:

Icosul 1

Îngerii din Cer au fost chemaţi la porunca Domnului Atotcuprinzător să se alăture vitejiei tale şi împreună cu Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavriil să învingeţi oastea cea răzvrătită şi pe al ei conducător, alungându-i în genunea întunecată pentru veşnicie. Iar noi, încercând să înţelegem cu sufletul ceea ce mintea nu poate pricepe, cutremuraţi, cu frică şi cu bucurie strigăm unele ca acestea:

Bucură-te, în care străluceşte Lumina cea fără de vârstă;

Bucură-te, prin care vrăjmaşul a fost învins;

Bucură-te, prin care s-a dovedit Puterea;

Bucură-te, izbăvitorul nostru din cursele celui viclean;
Bucură-te, prin care s-a primenit pământul şi cerul s-a umplut de veselie;
Bucură-te, prin care s-a înfăptuit dreptatea Ziditorului;
Bucură-te, Sfinte Arhanghel Rafail, cel care ştergi lacrimile durerilor noastre!

Condacul 1

Voievod al Puterilor cereşti, călăuzitor şi mângâietor al neamului omenesc, Sfinte Arhanghel Rafail, ca unuia care stai înaintea Tronului Împăratului Slavei, ţie aducem această umilă cântare de mulţumire. Cu puterea şi cu mila ta, din toate bolile şi suferinţele ne slobozeşti, vindecând rănile noastre sufleteşti şi trupeşti, iar noi, lăudându-te, strigăm ţie cu credinţă: ***Bucură-te, Sfinte Arhanghel Rafail, cel care ştergi lacrimile durerilor noastre!***

Rugăciune către Mântuitorul Iisus Hristos din acatistul Sfântului Arhanghel Rafail

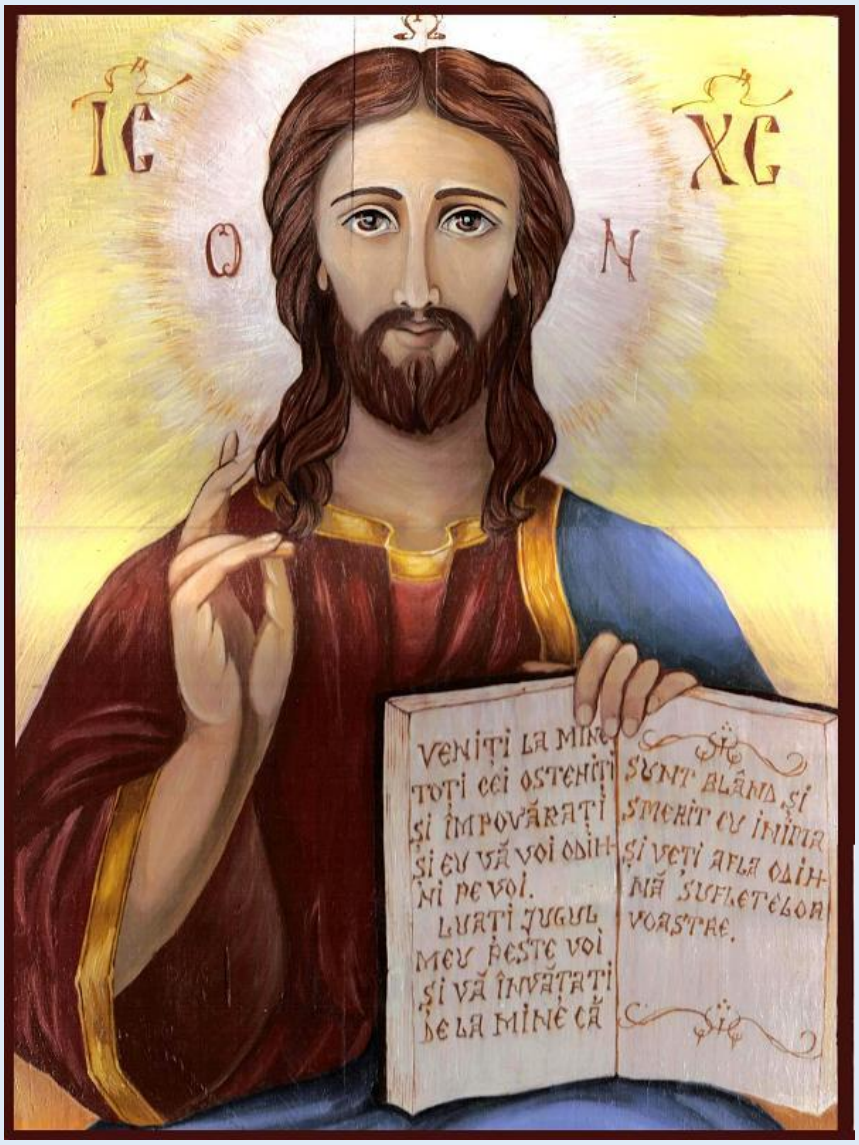

Am găsit acum câtva timp, această rugăciune către Mântuitorul Iisus Hristos, în acatistul Sfântului Arhanghel Rafail. Este o rugăciune frumoasă şi care mie m-i s-a părut un pic mai neîntâlnită, mai deosebită.

"Dacă nu Te-aş fi întâlnit, aş fi fost fără de păcat. Dar eu am umblat pe cărările Tale, alături de Tine. Te-am cunoscut îndeaproape şi ţi-am ascultat cuvântul.

O, glasul Tău atât de mângâietor făcea şi ciripitul păsărilor să înceteze, gâzele se opreau pe firul ierbii, vântul adia lin şi până şi timpul stătea pe loc; mâinile Tale

ridicate asupra noastră, binecuvântând întreaga fire, ochii Tăi luminoşi care revărsau râuri de speranţă, tristeţea Ta de neînţeles, Iisuse Hristoase, bunul meu Învăţător!

Cu mine ai împărţit bucata de pâine şi peştii, lângă mine ai închinat apa transformată în vin, început al Legii celei noi, cu mine Ţi-ai împărţit haina, cămaşa şi tot ce ai avut al meu a fost.

Mi-ai arătat cele ce nu cunoşteam şi mi-ai vegheat odihna, eu dormind ca un ticălos, iar Tu rugându-Te pentru mine cu lacrimi de sânge.

Din mine ai scos demonii ce mă ţineau legat în lanţuri când tuturor le era frică, mie mi-ai îndreptat mădularele şi m-ai ridicat din patul ce mă ţinea ţintuit; tină ai pus pe ochii mei orbi şi culorile lumii am văzut prin Tine, gura mea ai deschis-o şi ai dăruit cântarea îngerilor din cer auzului meu.

Pe mine m-ai redat mie însumi.

Şi eu m-am lepădat de Tine. În ceasul acela eu nu eram acolo. Nici n-am aflat de Învierea Ta.

Beat de fericirea de a fi fost întreg, am uitat de tot şi de toate. Şi călău m-am făcut, omorând binele în mine şi în fraţii mei, cărora le căutam mereu pricina. Şi avar m-am făcut, şi bârfitor şi mincinos şi nimic din ceea ce a fost rău nu mi-a fost ascuns mie, în desfrânarea puturoasă în care-mi petreceam zilele.

Dar oricâte averi aş fi avut, oricâte plăceri mi-aş fi îndeplinit, era mereu ceva ce lipsea şi nu-mi găseam mulţumirea.

Iar în noaptea vieţii mele, căci mort eram fără să ştiu, Arhanghelul Domnului Rafail, a fost trimis în casa desfătărilor mele şi cu glas de tunet a zis: Nebune, uite pe Cine ai părăsit!, apoi mi-a luat negura de pe ochii sufletului, deschizându-i înspre slava Ta.

Atunci am strigat pământului: deschide-te şi acoperă-mă, că de nimic nu sunt vrednic!

Din pustiul care mă înconjoară, mărturisesc în faţa tuturor, Doamne, că eu sunt cel ce Te-a urmat şi apoi Te-a osândit fără vină; eu sunt cel ce Te-a trădat cu un sărut şi eu Te-am biciuit, însângerându-ţi Trupul. Coroană de spini Ţi-am aşezat pe frun-

te şi mâna mea a bătut piroanele. Eu Te-am răstignit, Dumnezeul meu, cu nemernicia mea, cu uitarea şi cu neiubirea mea.

Am cerut îngerului să deschidă cerurile şi ploaie de foc să cadă peste mine, să ridice munţii şi să-i prăvălească peste ticăloşenia mea, să adune apele puhoaie şi să se reverse peste suflarea mea de otravă.

Ca mielul hăituit de lup alergam fără să găsesc scăpare, până când m-am prăbuşit, iar părerile de rău m-au preschimbat în râuri de lacrimi şi am aflat că în tot acest timp ceea ce mi-a lipsit a fost chipul Tău în mine.

Şi am văzut Lumina.

Timpul se scurge, mă arde blând şi necontenit dorul tău de tine, Iisuse Hristoase, dulcele meu Mântuitor. Aşezat pentru totdeauna lângă Crucea împodobită cu ghirlande de trandafiri roşii ca sângele pe care L-ai vărsat şi pentru mine, Te mărturisesc laolaltă cu vameşul, desfrânata şi tâlharul, chemându-te în ajutor.

Sfinte Arhanghel Rafail, cu puterea ta, cere milă şi îndurare pentru mine cel ce m-am întors, şi roagă-l ca atunci când uşa strâmtă se va închide, eu să fiu ultimul care-i va fi trecut pragul şi ca atâţia rătăciţi care au regăsit Calea, să aud şi eu "iertate-ţi sunt păcatele", întru Slava veşnică a Celui fără de Început al nostru Părinte, al Fiului Său Unuia Născut şi Mângâietorului Duh dătător de viaţă, în vecii vecilor. Amin"

Rugăciune către Sfântul Arhanghel Rafael

Stând înaintea tronului Celui Preaînalt, aduci pentru toată lumea tămâia rugăciunii, ca unul ce iei în auzul îngereştilor urechi suspinurile celor de pe patul de suferinţă, cererile smerite ale călătorilor şi rugile fierbinţi ale celor ce se gătesc spre mergerea pe calea căsătoriei.

Auzi-ne şi pe noi, cei ce neîncetat avem sufletele tulburate de viforul ispitelor lumeşti şi trupurile pecetluite de nenumărate dureri. Cu focul rugăciunii tale arde spinii patimilor din pământul părăsit de lucrare al inimilor noastre. Întăreşte mintea noastră pe piatra credinţei în Hristos, cel ce pentru noi S-a răstignit şi cu curgerea sângelui Său cel scump a oprit curgerea păcatelor noastre şi ne-a scos pe noi din râul fărădelegilor.

Cu ploaia darurilor Stăpânului trimise din norii rugăciunii tale adapă pământul însetat al inimii noastre, ca să aducă roade bogate de mântuire. Stând în hora îngerească şi aducând cântarea întreit sfântă, adu-ţi aminte şi de noi, cei ce cu gândurile dănţuim în hora patimilor.

Cu doctoria rugăciunii tale întăreşte trupurile noastre gârbovite de neputinţe multe şi păzeşte intrările şi ieşirile noastre cu sabia rugăciunii tale, nimicind pe vrăjmaşii nevăzuţi care caută să ne împiedice pe calea vieţii.

Pe cei ce şi-au ales legătura cununiei îi păzeşte întru vieţuire mântuitoare şi îndreptează zborul gândurilor tuturor spre cămările cereşti, acolo unde Mirele Hristos se face răsplătitor nevoinţelor celor ce cu inima curată se ostenesc să lucreze pământul mântuirii.

Nu te depărta de sufletele noastre în necazuri şi nevoi, ci ca un grabnic apărător al creştinilor sub scutul rugăciunilor tale ne păzeşte de toate săgeţile potrivnicului vrăjmaş, ca să-ţi aducem laudă de mulţumire:

Bucură-te, Sfinte Arhanghele Rafaile, cununa credincioşilor, cercetează cu milostivire sufletele şi trupurile noastre, revărsând mila cea bogată a Mântuitorului Hristos peste rănile pătimirilor noastre! Amin!

Rugăciune către Sfântul Arhanghel Rafael

Sfinte Rafael, trimis de Dumnezeu ca să aduci alinare şi vindecare celor bolnavi, care şi-au pus sănătatea în primejdie pentru a împlini voinţa lui Dumnezeu, te rugăm, mijloceşte-ne de la bunul Dumnezeu harul de a veni şi noi în ajutorul semenilor noştri bolnavi şi îndureraţi, iar când ne aflăm în suferinţă să avem răbdare şi încredere în bunătatea nesfârşită a lui Dumnezeu.

Înalţă rugăciunea noastră spre tronul său sfânt, ca fumul de tămâie plăcut mirositor. Ajută-i pe cei tineri să întemeieze o familie bună şi întăreşte legătura dragostei şi a păcii în familiile dezbinate. Amin.

Cartea lui Tobit

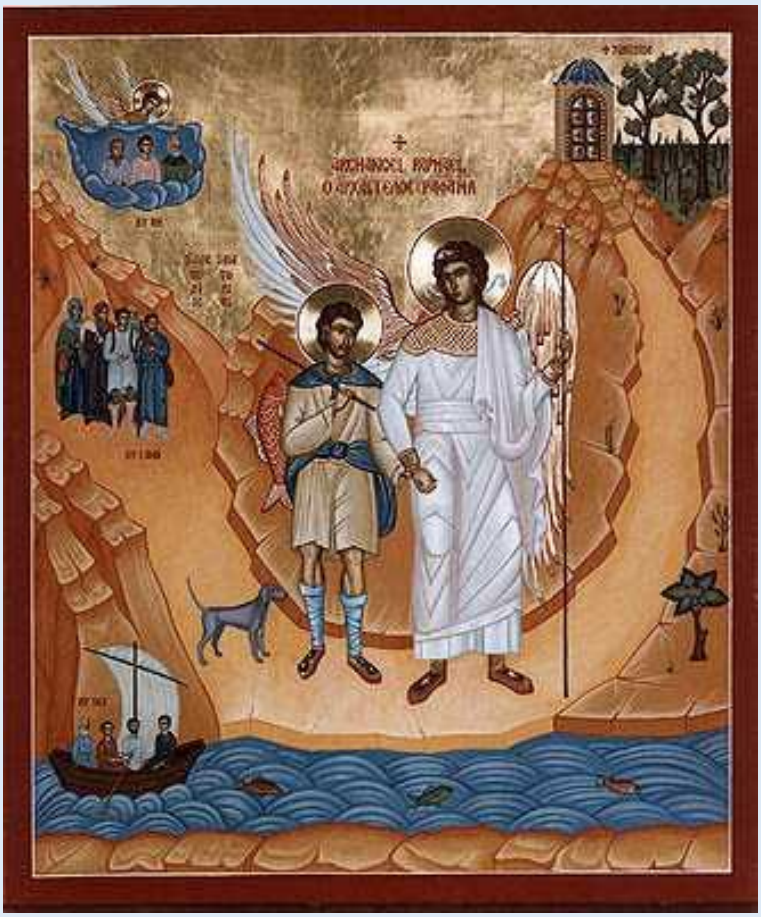

Cartea lui Tobit este un fel de cod moral al unei familii iudaice aflate în captivitatea babilonică. Evlaviosul Tobit, din cetatea Ninive, capitala Asiriei, este lovit de orbire într-o împrejurare stupidă, dar, asemenea lui Iov, nu cârteşte împotriva lui Dumnezeu. El îl trimite pe fiul său Tobie în Media să-i recupereze nişte bani, iar acesta, însoţit de Azaria - care mai târziu se va descoperi ca fiind îngerul Rafael - o află în Ecbatana pe Sarra, fiica nefericită a unor rude, cu care se căsătoreşte vindecând-o de bântuiala unui demon. Se întoarce bogat, tatăl său se vindecă în chip miraculos, şi totul se încheie într-o atmosferă de împăcare cu Dumnezeu şi cu oamenii.

Originalul ebraic al acestei cărţi s-a pierdut. El a rămas într-o seamă de codici greceşti, cei mai importanţi fiind Alexandrinus, Vaticanus şi Sinaiticus; spre deosebire de ediţiile româneşti de până acum, versiunea de faţă a optat pentru Codex Sinaiticus, care e mai bine redactat, într-un stil mai plin de nuanţe, în care trama epică se întregeşte şi capătă reliefuri prin conţinutul sufletesc al personajelor.

Capitolul 1 - Prolog. Evlaviosul Tobit e deportat la Ninive

1. Cartea întâmplărilor lui Tobit, fiul lui Tobiel, fiul lui Ananiel, fiul lui Aduel, fiul lui Gabael, din seminţia lui Asiel, din tribul lui Neftali,
2. care, în zilele lui Salmanasar a, regele Asiriei, a fost luat în robie din Tisbe, care se află la miazăzi de Cadeşul lui Neftali, în Galileea de Sus, deasupra Haţorului, cam de-o parte, spre Soare-Apune, la miazănoapte de Fogor.
3. Eu, Tobit, în toate zilele vieţii mele am umblat pe căile adevărului şi ale dreptăţii şi le-am făcut multe binefaceri fraţilor mei şi celor din neamul meu care au venit cu mine, ca robi, în ţara Asirienilor, la Ninive.
4. La vremea când mă aflam în ţara mea, pământul lui Israel, şi când eram încă tânăr, toată seminţia lui Neftali, părintele meu, s-a despărţit de casa lui David, părintele meu, ca şi de Ierusalim, cetatea care fusese aleasă din toate seminţiile lui Israel ca loc de jertfă pentru toate triburile lui Israel; acolo a fost zidit templul – în care locuieşte Dumnezeu – şi sfinţit pentru toate generaţiile, pe-ntotdeauna.
5. Toţi fraţii mei şi casa lui Neftali, părintele meu, îi aduceau jertfe viţelului pe care Ieroboam, regele lui Israel, îl făcuse în Dan, pe toţi munţii Galileii.
6. Dar eu, numai eu, mă duceam deseori la Ierusalim, de sărbători, aşa cum este scris pentru întregul Israel pentru-ntotdeauna. Alergam la Ierusalim cu pârgă din roade, cu întâii-născuţi, cu zeciuială din turmă şi cu întâia tunsoare a oilor
7. şi le dădeam preoţilor, fiii lui Aaron, pentru jertfelnic; iar zeciuiala din grâu, din vin şi din untdelemn, din rodii şi din celelalte roade ale pământului le-o dădeam

fiilor lui Levi care slujeau în Ierusalim; a doua zeciuială o prefăceam în bani, şase ani la rând, şi mă duceam în fiecare an s-o cheltuiesc la Ierusalim;
8. o dădeam orfanilor, văduvelor şi acelor străini care locuiesc laolaltă cu Israeliţii: o aduceam şi le-o dădeam la fiecare trei ani şi o mâncam împreună, după porunca dată astfel prin legea lui Moise şi după rânduielile lăsate de Debora, mama tatălui meu (căci eu, la moartea tatălui meu, am rămas orfan).
9. Când am ajuns la vârsta bărbăţiei mi-am luat-o de femeie pe Ana, din neamul meu, iar ea mi l-a născut pe Tobie.
10. Iar când am fost duşi în robie la Ninive, toţi fraţii mei şi cei de un neam cu mine mâncau din mâncărurile păgânilor,
11. dar eu m-am ferit să mănânc din mâncărurile lor,
12. căci eu, cu toată inima mea, mi-am adus aminte de Dumnezeu.
13. Iar Cel-Preaînalt mi-a dăruit milă şi bunăvoinţă din partea lui Salmanasar; eu cumpăram pentru el tot ceea ce îi era de trebuinţă;
14. mă duceam în Media şi i-am făcut cumpărături cât a trăit. I-am lăsat lui Gabael, fratele lui Gabri, din Regheşul Mediei, zece talanţi de argint , în pungi, să mi-l păstreze.
15. Când, după moartea lui Salmanasar, în locul său a devenit rege Senaherib, fiul său, căile Mediei s-au închis şi nu mi-a mai fost cu putinţă să mă duc în Media.
16. În zilele lui Salmanasar le-am făcut multe binefaceri fraţilor mei din acelaşi neam cu mine:
17. celor flămânzi le dădeam pâinea mea, celor goi, hainele mele, iar dacă vedeam pe cineva din neamul meu că era mort şi aruncat peste zidurile Ninivei, îl îngropam.
18. Iar când Senaherib se întorcea fugind din Iudeea – în zilele când Împăratul cerului îi făcea judecată pentru blasfemiile lui – şi ucidea pe cineva, eu îl îngropam. Într-adevăr, Senaherib i-a ucis pe mulţi din fiii lui Israel, dar eu le furam trupurile şi le îngropam; Senaherib le căuta şi nu le găsea.
19. Iar când unul din locuitorii Ninivei s-a dus la rege şi m-a pârât că eu îi îngropam, atunci m-am ascuns. Când însă am aflat că regele îmi dibuise urma şi mă căuta ca să mă ucidă, mi-a fost frică şi am fugit pe ascuns
20. Toate bunurile mi-au fost luate; n-a fost nimic care să nu fie ridicat pentru vistieria regală, în afară de Ana, soţia mea, şi de Tobie, fiul meu.
21. Dar n-au trecut nici patruzeci de zile, că cei doi fii ai săi l-au ucis; ei au fugit în munţii Ararat, iar în locul lui a devenit rege Asarhadon, fiul său . Acesta l-a pus pe Ahicar, fiul lui Anael, fratele meu, peste toate veniturile băneşti ale regatului său şi peste toate trebile obşteşti.
22. Atunci Ahicar a mijlocit pentru mine şi m-am coborât la Ninive. Într-adevăr, Ahicar fusese mare paharnic, păstrătorul sigiliului, mai-mare peste trebile obşteşti

şi peste veniturile băneşti sub Senaherib, regele Asirienilor, iar Asarhadon i-a reînnoit dregătoriile. Or, el era nepotul meu de frate şi de acelaşi neam cu mine.

Capitolul 2 - Tobit orbeşte. Răbdarea lui

1. Sub regele Asarhadon m-am întors deci acasă, iar Ana, soţia mea, şi Tobie, fiul meu, mi-au fost daţi înapoi. Iar la sărbătoarea noastră, a Cincizecimii – care este sfânta sărbătoare a celor şapte săptămâni –, mi s-a pregătit un prânz bun şi m-au aşezat la masă.
2. Când am văzut câte feluri de bucate îmi erau aduse, am zis către fiul meu Tobie: „Fiule, du-te, şi dacă vei afla pe cineva dintre fraţii noştri surghiuniţi în Ninive, care-şi aduce aminte de El din toată inima, adu-l să mănânce cu mine. Vezi, fiule, că te voi aştepta până când va fi să te întorci“.
3.Tobie a plecat să caute un sărac printre fraţii noştri, iar la întoarcere a zis: „Tată!“ Iar eu am zis: „Iată-mă, fiul meu!“ El a continuat: „E unul din neamul nostru care a fost omorât şi aruncat în piaţă; chiar acolo fusese sugrumat“.
4. Repezindu-mă, am lăsat prânzul fără să fi apucat să gust ceva, am ridicat omul din piaţă şi l-am pus într-o cămară, aşteptând asfinţitul soarelui ca să-l îngrop.
5. La întoarcere m-am îmbăiat şi mi-am mâncat pâinea cu întristare.
6. Şi mi-am amintit de cuvântul profetului, de ceea ce spusese Amos despre Betel:
„Şi ale voastre sărbători
în plângere le voi preface
şi cântecele toate-n tânguire“,
şi am izbucnit în lacrimi.
7. Apoi, când a asfinţit soarele, m-am dus să sap [o groapă] şi l-am îngropat.
8. Vecinii îşi râdeau de mine, zicând: „Ăsta nu mai are nici o teamă! Pentru o treabă ca asta îl căutau ca să-l omoare, el a fugit pe ascuns, şi iată-l că din nou îngroapă morţii!“
9. Şi chiar în noaptea aceea m-am îmbăiat, m-am dus în curte şi m-am culcat lângă zid, cu faţa descoperită, din pricina căldurii.
10. Nu ştiam că în zid, deasupra mea, se aflau vrăbii; găinaţul lor mi-a căzut pe ochi, în plină căldură, şi am făcut albeaţă. M-am dus la doctori pentru îngrijire, dar cu cât ei îmi puneau mai multe alifii, cu atât albeaţa îmi întuneca ochii; şi până la urmă, am rămas orb. Patru ani am stat fără vedere. Toţi fraţii mei erau cuprinşi de întristare din pricina mea, iar Ahicar m-a hrănit vreme de doi ani, până când a plecat în Elimaida.
11. În acest timp Ana, soţia mea, făcea lucruri de mână, din cele pe care le fac femeile;

12. ea le ducea la clienţi, iar aceştia plăteau. S-a întâmplat însă că în cea de-a şaptea zi a lunii Distros ea a isprăvit o lucrare şi a dus-o la clienţi; aceia i-au dat toată plata ce i se cuvenea, dar i-au dat şi un ied pentru mâncare.
13. Când ea a intrat la mine, iedul a prins a behăi. Atunci eu am chemat-o şi am zis: „De unde e iedul ăsta? nu cumva a fost furat? Du-l la stăpânii lui! Nu avem dreptul să mâncăm ceva care să fi fost furat!“
14. Dar ea mi-a zis: „Acesta-i un dar care mi s-a dat pe lângă plata ce mi se cuvenea!“ Eu însă n-am crezut-o şi i-am poruncit să-l ducă îndărăt la stăpânii lui (m-am înroşit în faţa ei). Atunci şi-a deschis ea gura şi mi-a zis: „Unde-ţi sunt milosteniile? unde-ţi sunt faptele dreptăţii? Acum toată lumea ştie ce s-a ales de capul tău!“

Capitolul 3 - Rugăciunea lui Tobit. Sarra

1. Cu sufletul întristat, am suspinat şi am izbucnit în lacrimi; şi, lăcrămând, am prins a mă ruga:
2. „Drept eşti Tu, Doamne;
toate lucrurile Tale sunt drepte
şi toate căile Tale sunt milă şi adevăr;
Tu eşti Cel ce judecă lumea.

3. Şi acum, Doamne,
adu-Ţi aminte de mine; vezi-mă
şi nu mă pedepsi după păcatele mele,
nici pentru rătăcirile mele
sau pentru acelea ale părinţilor mei.
Ei au păcătuit faţă de Tine

4. şi nu s-au supus poruncilor Tale,
iar Tu ne-ai dat spre jaf,
spre robie, spre moarte,
să fim pildă de batjocură şi de ocară
în faţa tuturor neamurilor printre care Tu ne-ai risipit.

5. Şi acum, Tu ai atâtea îndreptăţiri şi temeiuri
să mă pedepseşti din pricina păcatelor mele,
de vreme ce noi nu Ţi-am păzit poruncile
şi nici nu am umblat înaintea Ta cu credincioşie.

6. Şi acum, fă cu mine cum vrei!

Porunceşte să mi se ia suflarea,
ca să pier de pe faţa pământului
şi să mă fac pământ!;
fiindcă îmi e mai bine să mor decât să trăiesc,
de vreme ce am auzit învinuiri nedrepte
şi sunt cuprins de mare tristeţe.

Doamne, dă poruncă
să fiu eliberat din această suferinţă,
du-mă în locul cel de veci
şi nu-Ţi întoarce faţa de la mine, Doamne!
Că mai bine îmi este să mor
decât să văd atâta suferinţă-n viaţa mea;
şi să nu mai aud cuvinte de ocară“.

7. Şi a fost că, chiar în aceeaşi zi, s-a întâmplat ca şi Sarra, fiica lui Raguel din Ecbatana Mediei , să sufere ocări de la una din slujnicele tatălui său;
8. aceasta, pentru că ea fusese măritată cu şapte bărbaţi, pe care însă Asmodeu, demonul cel rău, îi omorâse mai înainte ca ei să se fi împreunat cu ea, după rânduiala mireselor. Slujnica îi zicea: „Tu eşti aceea care-ţi omori bărbaţii. Iată, şapte sunt aceia după care ai fost dată şi n-ai purtat numele nici unuia dintre ei!
9. De ce ne tot ameţeşti tu pe noi din pricina bărbaţilor tăi, de vreme ce sunt morţi? Du-te şi tu după ei şi să nu vedem niciodată de la tine nici fii, nici fiice!“
10. În ziua aceea a fost ea cuprinsă de tristeţe şi a izbucnit în lacrimi şi, urcându-se în foişorul tatălui ei, voia să se spânzure. Dar a mai chibzuit o dată şi a zis: ***„S-ar putea ca şi tatăl meu să fie defăimat şi să i se spună: – Nu aveai decât o singură fată, şi aceea s-a spânzurat din pricina nenorocirilor ei!... Şi astfel, din pricina mea, bătrâneţea tatălui meu se va coborî cu tristeţe în locaşul morţilor. Mai bine îmi este să nu mă spânzur, ci să-L rog pe Domnul să mor, pentru ca-n viaţa mea să nu mai aud cuvinte de ocară“.***
11. În aceeaşi clipă, întinzându-şi mâinile spre fereastră, s-a rugat, zicând:
***„Binecuvântat eşti Tu, Dumnezeul milostivirii,
şi binecuvântat e numele Tău în veci;
că toate făpturile Tale
în veci Te binecuvintează.
12. Şi acum, spre Tine îmi ridic faţa şi ochii.
13. Porunceşte să mă ia din această lume
Şi-n veci să nu mai aud ocări.
14. Tu ştii, Stăpâne, că sunt curată
de orice necurăţie omenească;***

15. nu mi-am întinat numele,
şi nici numele tatălui meu
în ţara robiei noastre.
Sunt singura fiică a tatălui meu,
el nu mai are un alt copil care să-i fie moştenitor,
nici vreo altă rudă apropiată
pentru care să fiu păstrată ca să-i devin soţie;
şapte am avut, şapte am pierdut;
de ce să mai trăiesc?
Iar dacă Tu nu binevoieşti să faci să mor,
atunci, Doamne, pleacă-Ţi auzul spre ocara mea!“

16. **În aceeaşi clipă, rugăciunea celor doi s-a făcut auzită înaintea slavei lui Dumnezeu,**
17. iar Rafael a fost trimis să-i vindece pe amândoi: la Tobit, să-i ridice albeaţa de pe ochi, aşa ca el cu ochii lui să vadă lumina lui Dumnezeu, şi la Sarra, fiica lui Raguel, ca să i-o dea de soţie lui Tobie, fiul lui Tobit, şi s-o scape de Asmodeu, demonul cel rău, de vreme ce Tobie, prin dreptul său de moştenire, era îndreptăţit s-o primească înaintea tuturor celor ce ar fi voit s-o ia de soţie. În aceeaşi clipă, Tobit s-a întors din curte în casa lui, iar Sarra, fiica lui Raguel, s-a coborât din foişor.

Capitolul 4 - Poveţele lui Tobit către fiul său. Cei zece talanţi lăsaţi cândva la Gabael

1. În ziua aceea şi-a adus aminte Tobit de argintul pe care i-l lăsase, spre păstrare, lui Gabael din Regheşul Mediei
2. şi şi-a zis întru inima sa: „Iată că mi-am cerut moartea; de ce nu l-aş chema pe Tobie, fiul meu, ca să-i spun de argintul acesta înainte ca eu să mor?“
3. Şi l-a chemat pe Tobie, fiul său, care i-a venit aproape, şi i-a zis: „Să mă îngropi cu cinste. Cinsteşte-o pe mama ta şi n-o părăsi câte zile vei avea; fă pentru ea ceea ce-i face plăcere şi-ntru nimic să nu-i întristezi duhul.
4. Adu-ţi aminte, fiul meu, că multe primejdii a îndurat ea pentru tine la vremea când tu erai în pântecele ei. Iar când va muri, tu s-o îngropi alături de mine, în acelaşi mormânt.
5. În toate zilele vieţii tale, fiul meu, adu-ţi aminte de Domnul. Nu te învoi cu păcatul, şi nici cu încălcarea poruncilor Lui. În toate zilele vieţii tale fă fapte de dreptate şi nu umbla în căile nedreptăţii.
6. Că dacă tu făptuieşti adevărul, vei izbândi în lucrările tale
7. aşa cum [izbândesc] cei ce făptuiesc dreptatea.

Fă milostenie din bunurile tale, iar ochiul tău să nu fie invidios atunci când faci milostenie; nu-ţi întoarce faţa de la nici un sărac, iar faţa lui Dumnezeu nu se va întoarce de la tine.
8. Fă milostenie după cât ai; dacă ai puţin, nu-ţi fie teamă să faci milostenie din acest puţin;
9. că bună comoară îţi agoniseşti pentru ziua necazului,
10. fiindcă milostenia izbăveşte de moarte şi e o stavilă în calea spre-ntuneric;
11. căci tuturor celor ce o fac, milostenia le este un prinos de preţ în faţa Celui-Preaînalt.
12. Păzeşte-te, fiule, de orice fel de desfrânare şi, înainte de toate, ia-ţi o femeie din seminţia părinţilor tăi; nu-ţi lua femeie străină, care nu este din seminţia tatălui tău, fiindcă noi suntem fiii profeţilor. Adu-ţi aminte, fiule, de Noe, de Avraam, de Isaac, de Iacob, părinţii noştri de baştină; fiecare din ei şi-a luat femeie de un neam cu el şi toţi au fost binecuvântaţi în copiii lor, iar seminţia lor va moşteni pământul.
13. Aşa că, fiul meu, iubeşte-ţi fraţii, şi-n inima ta nu-i dispreţui, din trufie, pe fraţii tăi, pe fiii şi pe fiicele poporului tău prin a nu-ţi lua o soţie dintre ei; fiindcă trufia poartă într-însa prăbuşire şi multă neaşezare, iar netrebnicia, umilinţă şi mare lipsă; să ştii că netrebnicia e mama foamei.
14. Plata oricărui om care ţi-a muncit să nu rămână la tine peste noapte, ci dă-o de îndată; iar dacă tu Îi vei sluji lui Dumnezeu, vei fi plătit. Ia aminte, fiule, în toate faptele tale, şi arată-te binecrescut în toate purtările tale.
15. Nimănui să nu-i faci ceea ce tu urăşti. Nu bea vin pân' la beţie, iar beţia să nu te însoţească pe drum.
16. Din pâinea ta dă-i celui flămând, iar din hainele tale, celor goi. Fă milostenie din tot ce-ţi prisoseşte, iar ochiul tău să nu invidieze când faci milostenie.
17. Presară-ţi pâinile pe mormântul drepţilor, dar păcătoşilor să nu le dai.
18. Caută sfatul cuiva care e înţelept şi nu dispreţui nici un sfat folositor.
19. În orice prilej binecuvintează-L pe Domnul Dumnezeu şi cere-I ca drumurile tale să fie drepte şi ca toate cărările şi planurile tale să izbândească, de vreme ce lumea-ntreagă nu are sfat bun; ci Domnul este Cel care dă tot binele şi umileşte pe cine vrea. Şi acum, fiul meu, adu-ţi aminte de poruncile mele, iar ele să nu ţi se şteargă din inimă.
20. Şi acum, fiul meu, îţi fac cunoscut că eu am lăsat, spre păstrare, zece talanţi de argint la Gabael, fiul lui Gabri, din Regheşul Mediei.
21. Nu-ţi fie teamă, fiule, că am rămas săraci; tu ai o mare bogăţie dacă te temi de Dumnezeu, dacă fugi de orice păcat şi dacă faci ceea ce e bun înaintea Domnului, Dumnezeului tău“.

Capitolul 5 - Tobie se pregăteşte şi porneşte la drum, însoţit de îngerul Rafael

1. Şi, răspunzând, Tobie i-a zis tatălui său: ***„Tată, voi face tot ceea ce mi-ai poruncit.***
2. ***Cum însă aş putea eu să primesc argintul de la el, de vreme ce el nu mă cunoaşte şi nici eu nu-l cunosc? Ce semn să-i dau pentru ca el să mă recunoască, să mă creadă şi să-mi dea argintul? Pe de altă parte, eu nu cunosc drumurile care duc în Media, ca să mă duc acolo“.***
3. Atunci Tobit, răspunzându-i fiului său Tobie, a zis: „El mi-a dat un înscris, iar eu i-am dat un înscris; l-am rupt în două, fiecare am luat câte o parte, iar eu am pus-o laolaltă cu argintul. Şi, iată, sunt douăzeci de ani de când am lăsat acest argint spre păstrare! Şi acum, fiule, caută-ţi un om vrednic de încredere care să meargă cu tine, iar noi îl vom plăti până când tu te vei întoarce; du-te şi vei primi argintul“.
4. Tobie a ieşit să caute pe cineva care cunoaşte bine drumul, ca să meargă cu el în Media. **Aşadar, a ieşit şi l-a aflat pe Rafael – îngerul care-i mergea înainte –, dar nu şi-a dat seama că acesta era un înger al lui Dumnezeu.**
5. Şi i-a zis: ***„De unde eşti, tinere?“*** Acela i-a răspuns: ***„Sunt dintre fiii lui Israel, fraţii tăi, şi am venit aici să-mi caut de lucru“.*** [Tobie] i-a zis: ***„Cunoşti tu drumul pe care se merge în Media?“*** [Îngerul] i-a zis:
6. ***„Da, deseori am fost acolo, cunosc foarte bine toate drumurile. Deseori am fost în Media şi am rămas peste noapte la Gabael, fratele nostru, care locuieşte în Regheşul Mediei; de la Ecbatana la Regheş sunt două zile de mers, în pas potrivit, căci [Regheşul] e la munte“.***
7. [Tobie] i-a zis: ***„Aşteaptă-mă, tinere, ca să mă duc să-i spun tatălui meu; am nevoie ca tu să faci drumul împreună cu mine, iar pentru aceasta îţi voi plăti“.***
8. Acela i-a zis: ***„Bine, am să te aştept aici; numai să nu întârzii“.***
9. Tobie a intrat să-i spună lui Tobit, tatăl său. Şi i-a zis: ***„Iată că am aflat un om dintre fraţii noştri, fiii lui Israel“.*** [Tobit] i-a zis: „Cheamă-l la mine pe acest om, ca să ştiu care-i este neamul şi din ce trib face parte şi dacă e vrednic de încredere să meargă cu tine, fiul meu“.
10. Tobie a ieşit, l-a chemat şi i-a zis: ***„Tinere, te cheamă tatăl meu“.*** El a intrat, iar Tobit l-a salutat, el întâi. [Îngerul] i-a zis: ***„Bucuria cea mare să fie cu tine!“*** Şi răspunzând Tobit, i-a zis: „Ce bucurie pot eu să mai am? Sunt un om lipsit de vedere, nu mai văd lumina cerului, ci zac aruncat în întuneric asemenea morţilor care nu se mai bucură de lumină. Deşi viu, mă aflu printre morţi. Aud glasurile oamenilor, dar pe ei nu-i văd“. [Îngerul] i-a zis: ***„Curaj! Domnul e gata să te vindece; curaj!“*** Tobit i-a zis: „Fiul meu Tobie urmează să plece în Media. Ai putea tu să-l însoţeşti şi să-i fii călăuză? Pentru aceasta, frate, te voi plăti“. Acela i-a zis: ***„Aş putea să merg cu el; cunosc toate drumurile, deseori am fost în Media, am străbătut toate câmpiile şi toţi munţii ei şi cunosc toate cărările“.***
11. [Tobit] i-a zis: „Din ce familie eşti, frate, şi din care trib? Spune-mi, frate!“

12. Acela i-a zis: ***„Ce te priveşte tribul meu?“*** [Tobit] i-a zis: „Vreau să ştiu adevărul: al cui eşti, frate, şi care-ţi este numele?“
13.Acela i-a zis: ***„Eu sunt Azaria al lui Anania cel Mare, care e unul dintre fraţii tăi“.***
14. [Tobit] i-a zis: „Fii binevenit, frate! Să nu fii supărat pe mine, frate, dacă am vrut să ştiu adevărul despre familia ta; iată că eşti fratele meu şi că tu te tragi dintr-o viţă de neam bun şi mărinimos. I-am cunoscut pe Anania şi pe Natan, cei doi fii ai lui Şimei cel Mare. Am fost împreună la Ierusalim şi ne-am închinat; ei nu au căzut în rătăcire. Fraţii tăi sunt oameni de treabă, tu eşti de viţă bună, bucură-te!“
15. Şi i-a mai zis: „Te plătesc cu o drahmă pe zi şi cu aceeaşi întreţinere ca pentru fiul meu;
16. mergi cu fiul meu, şi-ţi voi da şi un adaos la plată“.
17. [Îngerul] i-a zis: ***„Voi merge cu el; nu-ţi fie teamă de nimic; cu bine vom pleca şi cu bine ne vom întoarce la tine; de drumul nostru să n-ai grijă. “*** [Tobit] i-a zis: „Fii binecuvântat, frate!“ Apoi l-a chemat pe fiul său şi i-a zis: „Fiule, pregăteşte cele de trebuinţă pentru drum şi pleacă cu fratele tău. Şi Dumnezeu, Cel ce este în cer, să vă ţină pe-acolo sănătoşi şi apăraţi de primejdii şi să vă aducă înapoi cu bine; iar îngerul Său să meargă cu voi ca să vă păzească, fiul meu!“ Tobie a ieşit să pornească la drum şi i-a îmbrăţişat pe tatăl său şi pe mama sa. Tobit i-a zis: „Drum bun!“
18. Mama sa a izbucnit în lacrimi şi i-a zis lui Tobit: „De ce l-ai mânat la drum pe fiul meu? Oare nu este el toiagul bătrâneţelor noastre, el, care intră şi iese înaintea noastră?
19. Nu te lăcomi să aduni ban pe ban; fie acesta ca un gunoi în faţa fiului nostru!
20. Aşa cum ne-a dat Domnul să trăim, aceasta ni-i de-ajuns!“
21. Dar el i-a zis: „Nu-ţi face sânge rău; fiul nostru pleacă cu bine şi tot cu bine se va întoarce la noi; iar ochii tăi vor vedea ziua când el se va întoarce cu bine la tine.
22. Nu-ţi face sânge rău, nu-ţi face griji pentru ei, sora mea; un înger bun îl va însoţi, călătoria lui va izbândi, iar el se va întoarce cu bine“.
23. Şi plânsul ei a încetat.

Capitolul 6 - Călătoria lui Tobie. Prinderea peştelui. Îngerul îl îndeamnă pe Tobie s-o ceară pe Sarra în căsătorie

1. Copilul a pornit la drum, şi îngerul cu el; la drum cu el a pornit şi câinele, care mergea împreună cu ei. Aşadar, amândoi au călătorit, iar prima noapte au petrecut-o pe malul Tigrului.
2. Copilul s-a coborât să-şi spele picioarele în Tigru; şi iată că un peşte mare s-a iţit din apă şi a dat să înghită piciorul băiatului. Acesta a strigat,
3. dar îngerul i-a zis băiatului: ***„Apucă peştele şi ţine-l bine!“*** Băiatul a apucat peştele şi l-a adus pe uscat.
4. Iar îngerul i-a zis: ***„Spintecă peştele şi scoate-i fierea, inima şi ficatul; păstrează-le şi aruncă măruntaiele; căci fierea, inima şi ficatul acestuia sunt bune de leac“.***
5. Băiatul a spintecat peştele, i-a scos fierea, inima şi ficatul, apoi a fript o bucăţică de peşte şi a mâncat-o presărată cu sare.
6. Apoi amândoi şi-au continuat călătoria până ce au ajuns în apropiere de Media.
7. Acolo băiatul l-a întrebat pe înger, zicând: ***„Azaria, fratele meu, ce fel de leac tămăduitor se află în inima şi în ficatul peştelui, precum şi în fierea lui?“***
8. Acela i-a zis: ***„Dacă cu inima şi cu ficatul peştelui afumi un bărbat sau o femeie bântuiţi de un demon sau de un duh rău, toată bântuiala piere şi nici un rău nu li se mai poate întâmpla.***
9. ***Cât despre fiere, dacă freci cu ea ochii unui om atins de albeaţă şi sufli peste ei, peste albeaţă, se vindecă“.***

10. Şi dacă au intrat în Media şi se apropiau de Ecbatana,
11. Rafael i-a zis băiatului: ***„Tobie, fratele meu!“*** Iar acesta i-a zis: ***„Iată-mă!“*** [Îngerul] i-a zis: ***„Noaptea aceasta o s-o petrecem la Raguel. Acest om îţi este rudă şi are o fată care se numeşte Sarra***
12. ***El nu are nici un urmaş de parte bărbătească, nici vreo altă fiică decât pe Sarra. Tu eşti ruda ei cea mai apropiată şi îndreptăţit s-o primeşti de soţie înaintea oricăruia şi ai dreptul de a moşteni bunurile tatălui ei; fata e deşteaptă, curajoasă şi foarte frumoasă; iar tatăl ei, om de omenie“.***
13. Şi i-a mai zis: ***„Ai dreptul s-o iei de soţie. Ascultă-mă, frate!: în noaptea aceasta eu o să-i vorbesc tatălui ei despre fiica lui, ca să ţi-o dobândim logodnică; iar când ne vom întoarce de la Gabael îi vom face nunta. Eu ştiu că Raguel nu poate să-ţi spună „nu“, ori s-o mărite cu altcineva, cel puţin de frica morţii prevăzute de legea lui Moise, deoarece el ştie că tu eşti îndreptăţit să-i iei fata de soţie înaintea oricăruia altul. Şi acum, ascultă-mă, frate!: în noaptea aceasta vom vorbi despre tânăra fată şi vom cere ca ea să-ţi devină soţie; şi când vom pleca de la Gabael, o vom lua şi o vom duce la casa ta“***
14. Atunci Tobie, răspunzând, a zis către Rafael: ***„Azaria, fratele meu, am auzit spunându-se că ea a mai fost dată de soţie la şapte bărbaţi şi că aceştia au murit noaptea în cămara de nuntă; când ei se îndreptau spre ea, cădeau morţi, şi am auzit spunându-se de unii că acela care-i omora era un demon.***
15. ***Şi acum, mie, unul, îmi e frică, de vreme ce ei nu-i face nici un rău, ci doar pe cel care se apropie de ea îl ucide. Eu sunt singurul fiu al tatălui meu; dacă mor, ar însemna ca viaţa tatălui meu şi a mamei mele să se pogoare în mormânt ca urmare a durerii pe care eu le-am pricinuit-o; şi nu au alţi copii care să-i îngroape“.***
16. [Rafael] i-a zis: ***„Nu-ţi aminteşti tu oare de poruncile tatălui tău, cum ţi-a poruncit el să-ţi iei soţie din casa tatălui tău ? Şi acum, ascultă-mă, frate!: nu-ţi face sânge rău din pricina acelui demon, şi ia-o. Eu unul ştiu că în noaptea aceasta îţi va fi dată de soţie.***
17. ***Dar când tu vei pătrunde în cămara de nuntă, ia ficatul peştelui şi inima lui şi pune-le în căţuia în care se ard mirodenii; mirosul se va răspândi, demonul îl va simţi, va fugi, şi niciodată nu se va mai întoarce la ea.***
18. ***Iar când va fi să te apropii de ea, ridicaţi-vă amândoi, rugaţi-vă la Domnul cerului şi cereţi ca asupra voastră să vină îndurare şi mântuire. Nu te teme, căci ea ţie ţi-a fost rânduită dintotdeauna. Tu eşti cel care o vei scăpa, ea va merge cu tine, iar eu mă pun chezaş că vei avea copii care-ţi vor fi ca nişte fraţi; nu-ţi face sânge rău!“***
19. Când Tobie a auzit cuvintele lui Rafael, că ea era sora lui, din seminţia casei tatălui său, a iubit-o mult şi inima i s-a lipit de ea.

Capitolul 7 - La Raguel, Tobie o cere pe Sarra de soţie şi o dobândeşte

1. Când au intrat în Ecbatana, [Tobie] i-a zis: ***„Azaria, fratele meu, du-mă de-a dreptul la Raguel, fratele nostru“.*** Iar el l-a dus la casa lui Raguel. L-au aflat şezând la poarta curţii şi ei l-au salutat primii. Iar el le-a zis: „Fie bucuria cea mare cu voi, fraţilor, şi fiţi bineveniţi!“ Şi i-a dus în casă.
2. Şi a zis către Edna, femeia sa: „Cum seamănă acest tânăr cu Tobit, fratele meu!“
3. Iar Edna i-a întrebat şi le-a zis: „De unde sunteţi, fraţilor?“ Ei i-au răspuns: „Suntem din fiii lui Neftali surghiuniţi la Ninive“.
4. Ea le-a zis: „Îl cunoaşteţi pe Tobit, fratele nostru?“ Ei i-au zis: „Îl cunoaştem“.
5. Ea le-a zis: „Cum se află, bine?“ Iar ei au zis: „E bine şi trăieşte“. Tobie a zis: „El e tatăl meu“.
6. Atunci Raguel s-a repezit la el, l-a îmbrăţişat şi a izbucnit în lacrimi. Apoi a vorbit şi i-a zis: „Fii binecuvântat, copilul meu, fiul unui tată de neam bun şi mărinimos! O, nenorocirea nenorocirii, că şi-a pierdut vederea un om drept şi care făcea milostenii!“ Şi aruncându-se de gâtul lui Tobie, fratele său, a izbucnit în lacrimi.
7. Şi Edna, femeia lui, i-a plâns şi ea [pe grumaz], iar Sarra, fiica lor, a izbucnit şi ea în lacrimi.
8. Apoi a înjunghiat un berbec din turmă şi i-a primit cu căldură.
9. După ce s-au îmbăiat şi spălat şi s-au aşezat la masă, Tobie a zis către Rafael: ***„Frate Azaria, spune-i lui Raguel să mi-o dea pe Sarra, sora mea“.***
10. Raguel, auzind aceste cuvinte, i-a zis tânărului: „Mănâncă şi bea şi petrece o noapte plăcută; că nimeni nu e îndreptăţit s-o ia pe Sarra, fiica mea, decât numai tu, frate; şi nici eu nu am dreptul s-o dau altui bărbat fără numai ţie, de vreme ce tu îmi eşti ruda cea mai apropiată. În acelaşi timp, copilul meu, trebuie să-ţi aduc la cunoştinţă adevărul:
11. Eu am dat-o după şapte bărbaţi din fraţii noştri şi toţi au murit în noaptea când se apropiau de ea. Şi acum, copilul meu, mănâncă şi bea, şi Domnul va lucra pentru voi“.
12. Dar Tobie i-a zis: ***„Nimic nu voi mânca de aici şi nici nu voi bea, de vreme ce tu încă n-ai hotărât nimic“.*** Atunci Raguel i-a zis: „Iată, o fac. Ea îţi este dată prin porunca din cartea lui Moise, şi cerul a hotărât să-ţi fie dată: Primeşte-o pe sora ta! Începând din această clipă, tu eşti fratele ei, ea e sora ta; ea îţi este dată din chiar ziua aceasta şi pe-ntotdeauna. Şi Domnul cerului să facă în aşa fel ca în noaptea aceasta totul să se petreacă bine cu voi, copilul meu, şi să vă dăruiască milă şi pace“.
13. Raguel a chemat-o pe Sarra, fiica sa, care a venit la el. Luând-o de mână, el i-a dat-o [lui Tobie], zicând: „Primeşte-o după lege şi după porunca scrisă în cartea lui

Moise, care ţi-o dă de soţie. Ia-o şi du-o spre tatăl tău sănătoasă şi ocrotită, iar Dumnezeul cerului să vă dăruiască izbândă şi pace!“
14. Apoi a chemat-o pe mama ei şi i-a cerut să aducă o foaie [de scris]; el a aşternut pe ea învoiala de căsătorie, cum că i-a dat-o de soţie după porunca din legea lui Moise. Apoi s-au aşezat să mănânce şi să bea.
15. Raguel a chemat-o pe Edna, femeia sa, şi i-a zis: „Sora mea, pregăteşte cealaltă odaie şi du-o acolo“.
16. Ea a mers în odaie, a făcut patul, aşa cum îi spusese el, şi aici a adus-o pe fiica ei. A izbucnit în lacrimi, apoi şi-a potolit plânsul şi i-a zis:
17. „Curaj, fata mea! Dumnezeul cerului să-ţi prefacă tristeţea în bucurie! Curaj, fata mea!“ Şi a ieşit.

Capitolul 8 - Tobie se însoţeşte cu Sarra

1. Când au isprăvit de mâncat şi de băut, au poftit să se culce. Şi l-au dus pe tânăr în odaie.
2. Acolo Tobie şi-a amintit de cuvintele lui Rafael; a scos din sac ficatul şi inima peştelui şi le-a pus în căţuia în care se ard mirodenii.
3. Mirosul de peşte l-a oprit pe demon, care a fugit în ţinuturile Egiptului de Sus. Rafael s-a dus acolo, i-a pus o piedică şi l-a legat fedeleş în câmp.
4. După ce [părinţii] au ieşit şi au închis uşa odăii, Tobie s-a ridicat din pat şi i-a zis [Sarrei]: ***„Sora mea, scoală-te şi să-L rugăm pe Domnul, cerându-I să ne dăruiască milă şi mântuire“.***
5. Ea s-a ridicat şi au început să se roage, cerând să li se dea mântuire. El a început astfel:
„Binecuvântat eşti Tu, Dumnezeul părinţilor noştri,
şi binecuvântat fie numele Tău
în veci, din neam în neam!
Cerurile şi toată făptura să Te binecuvinteze
în vecii vecilor!
6. ***Tu eşti Cel ce l-ai făcut pe Adam***
şi i-ai dat-o ca ajutor şi sprijin, pe Eva, femeia lui;
şi din amândoi s-a alcătuit neamul omenesc.
Tu eşti Cel ce ai zis:
«Nu este bine să fie omul singur;
să-i facem ajutor pe potriva lui».
7. ***Şi acum, nu din pornirea simţurilor***
o iau pe sora mea care e de faţă,
ci pentru plinirea unui vis.
Porunceşte să vină mila Ta asupra ei şi asupra mea

şi să rămânem laolaltă pân' la bătrâneţele noastre!“

8. Şi au zis amândoi: „Amin! Amin!“
9. Şi s-au culcat pentru noapte.
10. În acest timp Raguel s-a sculat, şi-a chemat slugile şi s-au dus să sape o groapă. Căci îşi zisese: „S-ar putea ca el să fi murit, iar noi ne vom face de râs şi de ocară“.
11. Când au terminat de săpat groapa, Raguel s-a întors în casă, a chemat-o pe soţia sa
12. şi i-a zis: „Trimite-o pe una din slujnice să intre şi să vadă dacă el trăieşte; că dacă e mort, îl îngropăm fără să ştie nimeni“.
13. Au trimis o slujnică, au aprins lumânarea şi au deschis uşa; aceea a intrat şi i-a aflat dormind unul lângă altul, într-un somn adânc.
14. Slujnica a ieşit să le spună: „Trăieşte; nimic rău“.
15. Atunci ei L-au binecuvântat pe Dumnezeul cerului, zicând:
„Binecuvântat să fii, Dumnezeule,
cu toată binecuvântarea curată!
Binecuvântat să fii Tu în veci!

16. Binecuvântat să fii, că m-ai bucurat;
n-a fost aşa cum am bănuit,
Tu ai revărsat peste noi
marea Ta milostivire.

17. Binecuvântat să fii că ai avut milă
de doi copii singuri la părinţi;
dăruieşte-le, Stăpâne, milă şi mântuire,
şi fă ca viaţa lor să se plinească
în bucurie şi milă!“

18. Apoi le-a poruncit slugilor să astupe groapa înainte de revărsatul zorilor.
19. Iar femeii sale i-a poruncit să pregătească un mare număr de pâini; apoi, mergând la cireadă, a adus doi boi şi patru berbeci şi a poruncit să-i gătească. Au început pregătirile.
20. L-a chemat pe Tobie şi i-a zis: „Timp de patruzeci de zile nu te vei mişca de aici, ci aici vei locui, mâncând şi bând la mine şi bucurând sufletul fiicei mele după toate necazurile ce i s-au întâmplat.
21. Ia de pe acum jumătate din averea mea şi mergi sănătos şi ocrotit la tatăl tău. Cealaltă jumătate va fi a voastră atunci când noi vom muri, eu şi femeia mea. Curaj, copilul meu! Eu sunt tatăl tău, Edna este mama ta; începând de azi, suntem alături de voi pe-ntotdeauna. Curaj, copilul meu!“

Capitolul 9 - Rafael la Regheş

1. Atunci Tobie l-a chemat pe Rafael şi i-a zis:
2. ***„Frate Azaria, ia cu tine patru slujitori şi două cămile, du-te la Regheş, mergi la Gabael, dă-i înscrisul, primeşte argintul, iar pe el adu-l cu tine la nuntă.***
3-4. ***Tu ştii că tatăl meu numără zilele: dacă eu voi întârzia o singură zi, mult îl voi întrista. Tu vezi cum m-a legat Raguel cu jurământ, iar eu nu-i pot nesocoti jurământul“.***
5. Rafael a plecat la Regheşul Mediei cu cei patru slujitori şi cele două cămile şi au rămas noaptea la Gabael. I-a dat înscrisul, l-a înştiinţat că Tobie, fiul lui Tobit, şi-a luat femeie şi că-l pofteşte la nuntă. Gabael s-a ridicat, i-a numărat sacii, pecetluiţi, iar el i-a încărcat pe cămile.
6. S-au sculat amândoi de dimineaţă şi au venit la nuntă. Au intrat la Raguel şi l-au găsit pe Tobie la masă. Acela s-a repezit să-l îmbrăţişeze, [Gabael] a izbucnit în lacrimi, l-a binecuvântat şi i-a zis: „Fiu de neam bun şi mărinimos, al unui tată de neam bun şi mărinimos, drept şi făcător de bine! Domnul să-ţi dăruiască binecuvântarea cerului, ţie, femeii tale, tatălui tău şi mamei femeii tale! Binecuvântat fie Dumnezeu pentru aceea că l-am văzut pe vărul meu Tobit fiind el însuşi într-un altul“ !

Capitolul 10 - Tobie se hotărăşte să se întoarcă la Ninive

1. În acest timp, zi după zi, Tobit număra zilele călătoriei, atât la dus, cât şi la întors; şi după ce socoteala lor a ajuns la capăt, văzând că fiul său nu se întorsese,
2. şi-a zis: „Nu cumva a fost oprit acolo?... Sau nu cumva Gabael a murit şi nu-i nimeni care să-i dea argintul?...“.
3. Şi a fost cuprins de întristare.
4. Iar Ana, femeia sa, zicea: „Mi-a murit copilul; nu mai e printre cei vii...“.
5. Şi a izbucnit în lacrimi şi a prins a se tângui pentru fiul ei şi zicea: „Nenorocita de mine, fiule! Cum de te-am lăsat să pleci, lumina ochilor mei!“
6. Iar Tobit îi zicea: „Taci, soro, nu-ţi face sânge rău; e sănătos şi în afară de orice primejdie; cine ştie ce amânare li s-a făcut pe-acolo. Omul care s-a dus cu el e om de încredere şi unul din fraţii noştri. Nu te întrista, soro, din pricina lui; în curând va fi aici“.
7. Dar ea i-a zis: „Tacă-ţi gura! nu mă mai ameţi; copilul meu a pierit...“. Şi în fiecare zi se repezea să iscodească drumul pe care plecase fiul ei; nu mai credea pe nimeni. Când asfinţea soarele, se întorcea în casă şi se punea pe bocit şi toată noaptea o podideau lacrimile şi nu putea să doarmă.
8. După ce au trecut cele patruzeci de zile pe care Raguel se jurase să le ţină pentru nunta fiicei sale, Tobie a intrat la el şi i-a zis: ***„Dă-mi drumul să plec, ştiind eu***

bine că tatăl meu şi mama mea nu mai cred că o să mă vadă. Aşadar, tată, te rog să mă laşi să plec spre a mă duce la tatăl meu; ţi-am spus cum l-am lăsat".

9. Raguel i-a zis lui Tobie: „Mai rămâi, fiule, mai rămâi cu mine, iar eu voi trimite soli la Tobit, tatăl tău, ca să-i ducă veşti despre tine". Dar [Tobie] i-a zis: ***„Nici nu vreau s-aud; te rog, lasă-mă să plec de aici la tatăl meu!"***

10. Atunci, pe loc, Raguel i-a dat-o lui Tobie pe Sarra, femeia acestuia, precum şi jumătate din toată averea lui: slugi şi slujnice, boi şi oi, asini şi cămile, hăinărie, bani, obiecte casnice.

11. Şi i-a lăsat să plece sănătoşi; l-a salutat [pe Tobie] şi i-a zis: „Fii sănătos, copilul meu, mergi şi fii sănătos! Domnul cerului să vă dea izbândă, ţie şi Sarrei, femeia ta, iar mie, să vă văd copiii înainte ca eu să mor!"

12. Iar către Sarra, fiica lui, a zis: „Mergi la socrul tău, fiindcă de acum înainte ei sunt părinţii tăi, întocmai cum sunt cei ce ţi-au dat viaţă! Mergi în pace, fiica mea, şi să nu aud din parte-ţi decât de bine, atât cât voi trăi". Şi şi-a luat rămas bun de la ei şi i-a lăsat să plece.

13. Iar Edna i-a zis lui Tobie: „Copil şi frate iubit, Dumnezeu să te aducă înapoi, ca să pot să-i văd pe copiii tăi atât cât mai trăiesc, şi pe ai Sarrei înainte ca eu să mor! În faţa lui Dumnezeu ţi-o dau pe fiica mea în pază; să n-o întristezi în nici una din zilele vieţii tale. Fiule, mergi în pace! De acum, eu sunt mama ta, iar Sarra îţi este soră. Şi noi toţi să putem fi deopotrivă fericiţi în toate zilele vieţii noastre!" Şi i-a îmbrăţişat cu duioşie pe amândoi şi i-a lăsat să plece sănătoşi.

14. Tobie a plecat de la Raguel sănătos şi voios, binecuvântându-L pe Domnul cerului şi al pământului, Împăratul lumii, că i-a făcut călătoria plină de izbândă. Iar [Raguel] i-a zis: „Fie-ţi fericirea de a-i cinsti pe ai tăi în toate zilele vieţii tale!"

Capitolul 11 - Întoarcerea lui Tobie. Tobit se vindecă de orbire

1. La vremea când se apropiau ei de Caserin, în faţa Ninivei, Rafael a zis:

2. ***„Tu ştii cum l-am lăsat pe tatăl tău;***

3. ***hai să alergăm înaintea femeii tale şi să pregătim casa în timp ce ei vin din urmă".***

4. Au plecat amândoi, iar Rafael a zis: ***„Ia fierea [peştelui] şi ţine-o în mână".*** Câinele mergea cu ei, în urma lui [Rafael] şi a lui Tobie.

5. Ana şedea, cercetând cu ochii drumul fiului ei.

6. Când şi-a dat seama cine venea, a zis către tatăl lui: „Iată că-ţi vine fiul, împreună cu omul care a plecat cu el".

7. Înainte ca Tobie să se fi apropiat de tatăl său, Rafael i-a zis: ***„Eu ştiu că ochii săi se vor deschide;***

8. ***unge-i ochii cu fierea peştelui; leacul va piguli albeaţa şi i-o va dezlipi de pe ochi; tatăl tău îşi va recăpăta vederea şi va vedea lumina".***

9. [Ana] a alergat să se arunce de gâtul fiului ei şi i-a zis: „Fiul meu, acum te-am văzut, de-acum pot să mor!“ Şi a izbucnit în lacrimi.
10. Tobit s-a ridicat, împiedicându-se, şi a ieşit pe poarta curţii.
11. Tobie a alergat spre el, ţinând în mână fierea peştelui; i-a suflat în ochi şi, prinzându-l de mână, i-a zis: ***„Curaj, tată!“*** I-a pus leacul, i l-a ţinut pe ochi,
12. apoi, cu amândouă mâinile, i-a desprins albeaţa pe la coada fiecărui ochi.
13. Tobit i s-a aruncat pe grumaz, a izbucnit în lacrimi şi i-a zis: „Te-am văzut, fiul meu, lumina ochilor mei!“
14. Apoi a zis:
„Binecuvântat fie Dumnezeu!
Binecuvântat fie numele Său cel mare!
Binecuvântaţi fie toţi sfinţii Săi îngeri!
Fie numele Său cel mare peste noi
şi binecuvântaţi fie îngerii toţi,
întru toţi vecii!;
că El m-a lovit,
şi iată că mă uit la Tobie, fiul meu!“

15. Tobie a intrat, vesel şi binecuvântându-L cu toată gura pe Dumnezeu. Tobie i-a spus tatălui său că toată călătoria lui s-a isprăvit cu bine, că a recăpătat argintul şi cum şi-a luat-o el de soţie pe Sarra, fiica lui Raguel: „... şi iat-o că soseşte; e foarte aproape de poarta Ninivei“.
16. Vesel şi binecuvântând pe Dumnezeu, Tobit a ieşit să-şi întâmpine nora la poarta Ninivei. Cei din Ninive, văzându-l cum merge şi cum umblă cu toată vigoarea şi fără să fie călăuzit de cineva, se minunau, în timp ce Tobit mărturisea în faţa lor că Dumnezeu avusese milă de el şi-i deschisese ochii.
17. Şi de-ndată ce s-a apropiat de Sarra, femeia lui Tobie, fiul său, Tobit a binecuvântat-o şi a zis: „Fii binevenită, fiica mea! Binecuvântat fie Dumnezeul tău, Cel ce te-a călăuzit la noi, fiica mea; şi tu, fiica mea, să fii binecuvântată! Intră în casa ta cu sănătate, binecuvântare şi bucurie! Intră, fiica mea!“
18. În ziua aceea fost-a bucurie pentru toţi Iudeii care se aflau în Ninive.
19. Iar Ahicar şi Nadab, nepoţii săi de frate, au venit şi ei să se bucure cu Tobie.

Capitolul 12 - Îngerul Rafael se dă pe faţă

1. Când nunta a luat sfârşit, Tobit l-a chemat pe Tobie, fiul său, şi i-a zis: „Fiul meu, pregăteşte plata omului care a mers cu tine, şi ceva pe deasupra a ceea ce i se cuvine“.
2. Iar el a zis: ***„Tată, cum să-i dau simbrie? Nu pierd nimic dacă-i dau jumătate din bunurile pe care le-a adus cu mine.***

3. ***El m-a adus înapoi sănătos şi ocrotit, el a vindecat-o pe femeia mea, el a adus argintul cu mine şi el te-a vindecat; cât ar mai trebui să-i plătesc?“***
4. Tobit i-a zis: „Fiul meu, e drept ca el să primească jumătate din tot ceea ce avea la întoarcere“.
5. Atunci [Tobie] l-a chemat şi i-a zis: ***„Ia-ţi ca plată jumătate din ceea ce aveai la întoarcere, şi mergi în pace!“***
6. Atunci [Rafael] i-a chemat pe amândoi, în taină, şi le-a zis: ***„Binecuvântaţi-L pe Dumnezeu şi lăudaţi-L în faţa tuturor celor vii pentru binele pe care vi l-a făcut, binecuvântând şi cântându-I numele! Spuneţi la toţi oamenii, cu fruntea sus, lucrurile lui Dumnezeu, şi nu încetaţi să-I aduceţi laudă!***
7. ***Bine e să ţii ascunsă taina regelui, dar bine e ca lucrurile lui Dumnezeu să le descoperi şi să le lauzi. Faceţi binele, şi răul nu vă va atinge!***
8. ***Mai bună e rugăciunea cu post şi milostenia cu dreptate decât bogăţia cu nedreptate. Mai bine e să faci milostenie decât să aduni aur.***
9. ***Milostenia scapă de la moarte şi curăţeşte fiece păcat; cei ce fac milostenie se umplu de viaţă.***
10. ***Cei ce săvârşesc păcat şi nedreptate sunt duşmanii lor înşişi.***
11. ***Vă voi descoperi tot adevărul, fără să vă ascund nimic. Vi l-am şi descoperit şi v-am zis: – Bine e să ţii ascunsă taina regelui, dar bine e ca lucrurile lui Dumnezeu să le descoperi în gura mare.***
12. ***Şi acum: Când tu te rugai – ca şi Sarra –, eu duceam pomenirea rugăciunii tale înaintea slavei Domnului, şi tot aşa când tu îngropai morţii.***
13. ***Şi când tu te ridicai de la masă şi nu şovăiai să-ţi laşi prânzul neisprăvit ca să te duci să îngropi mortul, tot atunci eu eram trimis la tine să te însoţesc.***
14. ***Şi tot Dumnezeu m-a trimis ca să te vindec, ca şi pe Sarra, nora ta.***
15. ***Eu sunt Rafael, unul din cei şapte îngeri care aduc şi duc rugăciunile sfinţilor înaintea slavei Domnului“.***
16. Atunci amândoi s-au tulburat şi au căzut cu faţa la pământ şi s-au înspăimântat.
17. ***Dar el le-a zis: „Nu vă temeţi! Pace vouă! Binecuvântaţi-L în veci pe Dumnezeu!***
18. ***Cât despre mine, atâta vreme cât am fost cu voi, nu de bunăvoia mea am fost cu voi, ci din voia lui Dumnezeu; în toate zilele binecuvântaţi-L şi cântaţi-I laude!***
19. ***Voi mă priveaţi [cum mănânc], dar eu nu mâncam nimic; ceea ce vedeaţi voi nu era decât vedenie.***
20. ***Şi acum, binecuvântaţi-L pe Domnul pe pământ şi lăudaţi-L pe Dumnezeu! Iată că eu mă ridic la Cel care m-a trimis. Scrieţi tot ceea ce vi s-a întâmplat“.*** Şi s-a înălţat.
21. Ei s-au sculat, dar nu l-au mai putut vedea.

22. Şi binecuvântau şi-L cântau pe Dumnezeu şi-L lăudau pentru toate lucrurile Sale cele mari: un înger al lui Dumnezeu li se arătase!

Capitolul 13 - Cântarea lui Tobit

1. Şi a zis:
2. „Binecuvântat fie Dumnezeu Cel veşnic viu,
binecuvântată fie-I împărăţia!
Că El pedepseşte şi miluieşte,
El aruncă-n locuinţa morţilor şi El ridică
şi nimeni nu e să-I scape din mână.
3. Lăudaţi-L, fiii lui Israel, în faţa neamurilor,
că El ne-a-mprăştiat printre ele.

4. Acolo vestiţi-I slava,
înălţaţi-L în faţa tuturor celor vii,
că El e Domnul şi Dumnezeul nostru,
El în veci e Părintele nostru,

5. El ne pedepseşte pentru nedreptăţile noastre,
dar iarăşi I se va face milă
şi ne va aduna din toate neamurile
printre care aţi fost risipiţi.

6. Dacă vă-ntoarceţi la El cu toată inima
şi cu tot sufletul vostru
ca să faceţi în faţa Lui dreptate,
atunci şi El se va întoarce spre voi
şi de la voi nu-Şi va ascunde faţa.

7. Vedeţi ce-a făcut El întru voi
şi lăudaţi-L cu glas înalt;
lăudaţi-L pe Domnul dreptăţii,
înălţaţi-L pe Împăratul vecilor!

8. Eu Îl laud în ţara robiei mele
şi unui neam de păcătoşi
Îi arăt puterea şi slava.
Întoarceţi-vă, păcătoşilor,
şi faceţi în faţa Lui dreptate;

cine ştie dacă nu va binevoi spre voi
şi nu va face milă cu voi?

9. Pe Dumnezeu Îl înalţ,
sufletul meu Îl înalţă pe Împăratul cerului
şi se veseleşte de slava Lui.

10. Toţi cei din Ierusalim să-L laude şi să zică:
Ierusalime, cetate sfântă!,
Dumnezeu te pedepseşte pentru faptele fiilor tăi,
dar iarăşi va avea milă de fiii celor drepţi.

11. Laudă-L cu fruntea sus pe Domnul
şi binecuvintează-L pe Împăratul veacurilor,
căci cortul Său va fi din nou zidit,
în bucurie, pentru tine,

12. pentru ca-n tine să-i veselească pe cei robiţi
Şi-n tine să-i iubească pe cei nefericiţi,
din neam în neam, întru toţi vecii.

13. Mulţime de neamuri vor veni de departe
spre numele Domnului Dumnezeu,
în mâini purtându-şi darurile,
daruri pentru Împăratul cerului:
din neam în neam îţi vor aduce veselie.
14. Blestemaţi fie toţi cei ce te urăsc,
binecuvântaţi fie-n veci toţi cei ce te iubesc!

15. Bucură-te şi te veseleşte pentru fiii celor drepţi,
că se vor aduna şi-L vor binecuvânta pe Domnul celor drepţi!
Da, fericiţi sunt cei ce te iubesc,
bucura-se-vor de pacea ta.

16. Fericiţi cei ce s-au întristat de toate nenorocirile tale,
căci văzându-ţi slava, bucurie vor avea-ntru tine
şi veseli fi-vor în veac.
Să-L binecuvinteze sufletul meu pe Dumnezeu, Împăratul cel mare,

17. că Ierusalimul va fi rezidit:

zidurile-ţi vor fi de safir, de smarald şi de pietre nestemate,
turnurile şi întăriturile, de aur curat,
uliţele Ierusalimului vor fi aşternute
cu beril, rubin şi pietre de Ofir.
18. Şi toate uliţele lui vor zice: Aliluia!;
şi laude vor aduce, zicând:
Binecuvântat fie Dumnezeu,
Cel ce l-a înălţat pentru toţi vecii!“

Capitolul 14 - Ultimele zile ale lui Tobit şi ale lui Tobie

1. Aşa s-au încheiat cuvintele de laudă ale lui Tobit.
2. Şi a murit în pace la vârsta de o sută doisprezece ani şi a fost îngropat cu cinste în Ninive. Şaizeci şi doi de ani avea când a fost lipsit de vedere, iar după ce şi-a recăpătat vederea a trăit din belşug şi a făcut milostenii. Şi n-a încetat să-L binecuvinteze pe Dumnezeu şi să-I laude slava.
3. Fiind pe patul morţii, l-a chemat pe Tobie, fiul său, şi i-a dat porunci: „Fiule – i-a zis –, ia-ţi copiii
4. şi fugi în Media, căci eu cred în cuvântul pe care Dumnezeu l-a grăit asupra Ninivei prin Naum; totul se va petrece şi va veni asupra Asiriei şi Ninivei; tot ce-au spus profeţii trimişi de Dumnezeu, totul se va întâmpla, nimic din cuvintele lor nu va lipsi, totul va veni la vremea sa. În Media e mai multă adăpostire decât în Asiria şi-n Babilon. Eu, unul, ştiu şi cred că tot ceea ce a spus Domnul se va plini şi se va petrece; din cele ce s-au profeţit nu va cădea nici un cuvânt. Fraţii noştri care trăiesc în ţara lui Israel vor fi cu toţii împrăştiaţi şi duşi în robie, departe de ţara lor cea bună. Toată ţara lui Israel va fi pustie, Samaria şi Ierusalimul se vor pustii, templul lui Dumnezeu va fi cuprins de tristeţe şi va fi ars pentru o vreme.
5. Dar Dumnezeu va avea iarăşi milă de ei, Dumnezeu îi va întoarce în ţara lui Israel, iar ei vor rezidi templul – totuşi, nu cum a fost cel dinainte –, aşteptând plinirea vremilor hotărâte. După aceea se vor întoarce toţi din robie şi vor rezidi, cu fruntea sus, Ierusalimul, iar templul lui Dumnezeu va fi rezidit, după cum au spus în această privinţă profeţii lui Israel.
6 .Toate neamurile lumii întregi, toate se vor întoarce [la Dumnezeu] şi cu adevărat se vor teme de Dumnezeu. Toate îşi vor părăsi idolii care le-au făcut să rătăcească în mincinoasa lor rătăcire, şi ele întru dreptate Îl vor binecuvânta pe Dumnezeul vecilor.
7. Toţi fiii lui Israel care se vor mântui în aceste zile – întru adevăr aducându-şi aminte de Dumnezeu – se vor aduna din nou; ei vor veni la Ierusalim şi pe totdeauna vor locui fără grijă în ţara lui Avraam, aceea care le va fi redată. Acolo

se vor veseli cei ce într-adevăr Îl iubesc pe Dumnezeu, dar cei ce săvârşesc păcat şi nedreptate vor pieri de pe faţa pământului.

8. Şi acum, copiii mei, vă poruncesc: Slujiţi-L pe Dumnezeu cu credincioşie şi faceţi ceea ce Îi este Lui bineplăcut. Pe copiii voştri să-i îndatoraţi să facă dreptate şi milostenie, să-şi aducă aminte de Dumnezeu şi-n toată vremea să-I binecuvinteze numele, întru adevăr şi cu toată puterea lor.

9. Şi acum, tu, copilul meu, ieşi din Ninive, să nu rămâi aici. În ziua în care o vei fi îngropat pe mama ta alături de mine, nu zăbovi în hotarele [acestei cetăţi]. Eu văd că-n ea se află multă nedreptate şi că-n ea se petrece multă înşelăciune fără ca cineva să roşească.

10. Vezi, copilul meu, tot ceea ce Nadab i-a făcut lui Ahicar, cel care l-a crescut. N-a fost el aruncat de viu în pământ? Dar Dumnezeu i-a aruncat nelegiuirea-n faţă; Ahicar a ieşit la lumină, în timp ce Nadab a intrat în întunericul cel veşnic, de vreme ce el a căutat să-l ucidă pe Ahicar. Făcând milostenie, acesta a scăpat din cursa morţii pe care i-o întinsese Nadab, în timp ce Nadab a căzut în cursa morţii, care l-a nimicit.

11. Aşa că, dragii mei copii, vedeţi ce roade aduce milostenia şi ce roadă aduce nedreptatea: aceasta ucide. Iată însă că sufletul meu slăbeşte...“. Ei l-au aşezat pe pat, iar el a murit. Şi l-au îngropat cu cinste.

12. Când i-a murit mama, Tobie a îngropat-o alături de tatăl său. Apoi, el, ca şi femeia sa, a plecat în Media şi a locuit în Ecbatana, împreună cu Raguel, socrul său.

13. Bătrâneţea lor [a socrilor săi] a înconjurat-o cu cinste şi i-a îngropat în Ecbatana Mediei. Şi a moştenit casa lui Raguel şi pe aceea a lui Tobit, tatăl său.

14. A murit la vârsta de o sută şaptesprezece ani, încărcat de slavă.

15. Înainte de a muri a aflat că Ninive fusese dărâmată şi i-a văzut, aduşi în Media, pe robii plecaţi din ea, aduşi în robie de către Ahiacar, regele Mediei. Şi L-a binecuvântat pe Dumnezeu pentru tot ceea ce El le făcuse fiilor Ninivei şi Asiriei. Înainte de a muri s-a bucurat de soarta Ninivei şi L-a binecuvântat pe Domnul Dumnezeu în vecii vecilor. Amin.

Arhanghelul Rafael - Prezentare amplă

Dintre cei trei arhangheli, Rafael este primul numit în Biblie. El nu apare decât în Cartea lui Tobias, scrisă pe la începutul secolului al II-lea înainte de Iisus, în care el este eroul principal.

În această povestire edificatoare, minunat relatată, el se prezintă sub aparența unui bărbat tânăr pe nume Azarias. Spre deosebire de alte spirite viclene care acționează urmărind să își păstreze secretă identitatea, un înger nu poate fi acuzat de prefăcătorie: așadar, dacă Rafael înseamnă "Dumnezeu vindecă", pseudonimul adoptat - Azarias - se traduce prin "Dumnezeu salvează", care este aproape același lucru.

Azarias i-a propus adolescentului Tobias să îl însoțească până în țara Medeea. Acesta trebuia să recupereze banii pe care îi datora un prieten tatălui său Tobit, un evreu pios din Ninive, devenit orb și apoi ruinat și care își dorea să își plătească dările obișnuite. După mai multe peripeții, îngerul reușește să recupereze banii de la debitor și îi găsește lui Tobias o soție în persoana prea frumoasei Sara și apoi escortează tânărul cuplu la Ninive, unde bătrânul Tobit fusese vindecat datorită sfaturilor sale și li se revelează atunci tatălui și fiului în cuvinte foarte simple: "Eu sunt Rafael, unul dintre cei șapte îngeri care se păstrează în fața Gloriei lui Dumnezeu." (Tobias, 12, 15)

În timp ce tatăl și fiul încep să înțeleagă, Rafael urcă deja în Ceruri, lăsându-i copleșiți. Apoi bătrânul Tobit intonează un imn al Grației.

Cartea lui Tobias dozează cu mult talent povestea de dragoste, aventurile și învățătura morală, dar ea de asemenea punea pentru prima dată bazele angelologiei.

Chiar și mai mult, această Carte face lumină în teologia îngerului păzitor, care este fundamentată pe învățătura lui Iisus, conform căreia copiii au îngeri păzitori (Matei 18,10). Mult mai devreme, în misiunea sa alături de tânărul Tobias, îngerul Rafael poate fi considerat prototipul îngerului păzitor.

Biblia ni-l descrie ca pe un tovarăș fidel și avizat, foarte inventiv: nu-l învață el pe Tobias cum să utilizeze ficatul și inima unui pește ca să-l alunge pe demonul Asmode și grăsimea de pește ca să se vindece de orbire? Exorcism și remediu magic, care erau conforme cu mentalitatea epocii.

Dar înainte de toate, Rafael este un mesager divin, purtătorul unei misiuni spirituale pe care el i-o revelează lui Tobias: „Am fost trimis la tine ca dovadă. Dar Dumnezeu m-a trimis de asemenea ca să te vindec și să o vindec și pe Sara, iubita ta.” (Tobias 12,13-14)

El este de asemenea acela care, asemenea tuturor îngerilor îi prezintă lui Dumnezeu rugăciunile și binefacerile oamenilor: „Ei bine, în timp ce tu și Sara vă rugați, eu am fost cel care am prezentat rugăciunea voastră Domnului și așa am făcut și atunci când îngropai morții.” (Tobias 12, 12)

De asemenea, Rafael ne oferă două învățături prețioase. Când demonul care o tulbura pe Sara a fugit în deșertul Egiptului, urmărit de magia viscerelor peștelui pe care Tobias l-a ars în camera nupțială, îngerul l-a urmărit pentru a-l alunga cât mai departe (eufemism care înseamnă faptul că îngerul l-a gonit pe demon, convingându-l să nu se mai întoarcă niciodată să-i agaseze pe tinerii căsătoriți: Dumnezeu a dăruit îngerilor săi o mare putere în lupta cu răul).

În schimb, când Rafael se comportă exact ca o ființă umană, ceea ce nu este decât o aparență, el îi ajută să găsească adevărata semnificație a acestui fapt: „Voi m-ați văzut că nu mâncam nimic; nu era decât o aparență ceea ce voi vedeați” (Tobias 12,19).

Modelul îngerului păzitor

În pofida trăsăturilor sale caracteristice încântătoare, Rafael nu se bucură de aceeași popularitate printre credincioși ca frații săi, Gabriel și Mihail. Acest lucru se datorează parțial și discreției cu care el a intervenit în viața oamenilor. De

asemenea, în devoțiunea populară, el a fost confundat cu îngerii păzitori al căror model este: „ Rafael este (...) arhetipul îngerului păzitor, călătoria sa alături de Tobias simbolizând reîntoarcerea copilului la Tatăl Ceresc sub îndrumarea unui spirit protector.”

Arhanghelului Rafael i se atribuie anumite simboluri: este reprezentat cu un pește și un vas cu ulei, aluzie la actul de vindecare al bătrânului Tobias și pentru că l-a însoțit pe tânărul Tobias în periplul său prin Medeea, arhanghelului Rafael i se atribuie și un baston de călător, un clopot și o ploscă și este invocat de pelerini în călătoriile lor.

***

În primii ani ai secolului al XV-lea, nobila doamnă Francesca Bussa de Leoni s-a îmbolnăvit. Soțul său Lorenzo de Ponziani și apropiații lor au crezut că o vor pierde. Ea însăși își dorea să moară ca să se reîntâlnească cu copilașii săi decedați prematur: fermecătoarea Evangelista, decedată la 9 ani și surioara ei Agnes, decedată la 7 ani. Ea îl văzuse față în față pe Dumnezeu care a condus-o pe căile unei înalte contemplații. Dar nu venise încă ceasul: un înger înveșmântat într-o robă de un alb strălucitor răspândind împrejur lumină și o frumusețe irezistibilă a apărut în fața ei. Ochii bolnavei nu au putut suporta o asemenea splendoare. Întorcându-și capul, ea l-a auzit pe înger prezentându-se ca fiind arhanghelul Rafael care urma să o conducă de aici înainte pe drumul perfecțiunii interioare. El a devenit ghidul ei prin infern și purgatoriu, apoi au urcat împreună la cer: toate acestea au crescut dezgustul ei față de păcat și dorința arzătoare de a deveni una cu Dumnezeu. Ea l-a revăzut cu 40 de ani mai târziu sub același aspect: „Eu văd cerul deschis. Îngerul este în picioare în fața mea. Misiunea mea a fost îndeplinită. El mă cheamă.”

***

Stigmatizata germană Mechtilde Thaller, numită și „prietena îngerilor”, din cauza familiarității cu care spiritele celeste o tratau, îl descrie diferit, dar foarte concret: „Veșmântul Sfântului Rafael este strâns la mijloc cu o centură. În mâna dreaptă ține un baston în formă de sceptru. El poartă o haină verde. Fața lui e întoarsă către cer și mâinile-i sunt reunite într-o rugăciune plină de fervoare. Există în frumusețea lui ceva foarte emoționant, aș spune chiar melancolic.”

Paginile pe care această mistică le consacră acestui înger și misiunii sale sunt originale și foarte interesante, încadrându-se pe linia dreaptă a angeologiei declanșate de „Cartea lui Tobias”.

Deplasări profesionale

Primul sanctuar consacrat în Europa arhanghelului Rafael a fost biserica numită Templieri, din orașul Saint Raphael, din regiunea Coastei de Azur. Localitatea îi poartă numele și de asemenea multe efigii. Dar originile acestui loc de cult, care urcă în istorie până în secolul al V-lea sunt în mod obișnuit ignorate.

În schimb, este foarte cunoscută istoria bisericii Anzolo din Veneția. A fost construită în secolul al VI-lea de o anume Adriana, soția lui Genusio Ruterio, senior de Padova. Domnul Genusio era plecat în călătorie de-a lungul Europei, într-o epocă în care drumurile nu erau sigure datorită barbarilor veniți din nord sau din est în țările occidentale. Văzând că nu se întoarce timp de câteva luni, Adriana l-a invocate pe arhanghelul Rafael și i-a promis că o să-i construiască o capelă dacă soțul ei se va întoarce sănătos și întreg acasă. Nici nu și-a formulat cererea în întregime că nobilul senior a și ajuns la porțile Veneției, unde cuplul își avea reședința de vară. Promisiune dată, promisiune îndeplinită: în câteva săptămâni edificiul a fost terminat și consacrat lui Anzolo Rafael, formă dialectală pentru îngerul Rafael.

Adriana a avut dificultăți să consacre capela arhanghelului Rafael, deoarece cultul său era foarte puțin răspândit, dar a beneficiat de sprijinul unui prelat - Magnus, episcopul din Heracleea, care ajunsese în laguna din Veneția în timpul unui pelerinaj de la Marea Egee către Marea Adriatică. El căzuse în mâinile barbarilor și-n acele moment se rugase intens arhanghelului Rafael. Acesta i-a apărut într-o formă pe care episcopul nu ne-a revelat-o, dar l-a asigurat de protecția lui și i-a cerut în schimb ca acesta să-i dedice un sanctuar. Când episcopul a început să realizeze primele eforturi în această direcție, Adriana a ajuns înaintea lui și a început să-i vorbească despre dorința ei profundă de a-i consacra arhanghelului Rafael capela pe care și-a propus să o construiască. În acest fel, nobila doamnă și episcopul s-au asociat și se află la originea bisericii Anzolo. Orașul dogilor l-a adoptat pe Sfântul Rafael ca pe unul dintre protectorii lui cerești și de-a lungul secolelor sanctuarul foarte drag venețienilor a fost constant mărit și împodobit.

***

Pe 9 octombrie 1659 seara, părintele Bartolomeu Canale și fratele său Melchiorre Bonetti, au ajuns în orașul Savone. De cinci zile ei se aflau într-un pelerinaj început de la Monza, orașul lor de reședință, prin cele mai faimoase sanctuare ale Italiei: pelerinajul era asumat cu un foarte mare risc, ținând cont de faptul că drumurile erau foarte nesigure, infestate cu mercenari străini, soldați dezertați și

vagabonzi de toate soiurile. Incinta era deja închisă datorită situației periculoase, iar cei doi pelerini nu au fost lăsați să intre în cetate.

O santinelă le-a indicat un adăpost unde ar fi putut fi primiți cu ospitalitate: „Ne urmam drumul care ne fusese indicat, dar până să intrăm într-o curbă, datorită întunericului am reușit să ne pierdem și ne-am regăsit departe de orice așezare omenească sau drum. Nu mai știam ce să facem și unde să mergem și în această situație angoasantă ezitam să luăm o decizie. Atunci am început să ne rugăm la Dumnezeu, care niciodată nu-I abandonează pe cei care au încredere în El."

Nici nu au început bine să invoce asistența divină, că rugăciunea le-a și fost ascultată: „Deodată am început să auzim sunete și cuvinte și-n fața noastră au apărut doi adolescenți asemănători cu doi îngeri veniți din cer. Plini de eleganță, ei ne-au însoțit și-n foarte puțin timp, pe un drum foarte comod, noi am ajuns la hanul din Savona, de pe lângă San Sebastiano, în fața adăpostului „Trandafirul roșu". Era aproape ora 2 noaptea. Tinerii au bătut la poartă și gazda ne-a primit de îndată, cu ospitalitate. Le-am spus celor doi ghizi ai noștri să ne aștepte o clipă, deoarece doream să le ofer ceva de băut și câțiva bănuți. Dar îndată ce hangița a aprins lumina și a adus vinul, în timp ce număram banii, cei doi bărbați au dispărut într-un mod miraculous. Ei ne luminaseră drumul cu un felinar, dar după aceea nu i-am mai revăzut niciodată. Părintele Canale a spus: "Cred că Dumnezeu ne-a trimis doi îngeri ca să ne însoțească."

Plin de naivitate, fratele Melchiore se prinde în frumusețea povestirii și, foarte grav, omite să precizeze că venerabilul Bartolomeu Canale (1605-1681) îi recunoscuse pe misterioșii adolescenți ca fiind arhanghelul Rafael și îngerul protector al familiei lor religioase.

***

Ceea ce i s-a petrecut în 1839 lui Antonio Maria Claret este și mai uluitor. Tânărul preot catalan, aflat în acest ordin din 1835 a decis să se ducă la Roma pentru a fi admis în Propaganda Fide, pentru că dorea să devină misionar. Deoarece i-a fost refuzat un act oficial de călătorie, el a pornit pe drumul de contrabandă și al clandestinilor până la Perpignan. Din Perpignan, el și-a urmat drumul până la Marsilia, unde a ajuns la sfârșitul lunii septembrie. În timpul acestei călătorii, el a fost acostat de un trecător care i-a indicat unde se afla cel mai bun han și ea zis adresa Consulatului spaniol de unde trebuia să își ridice pașaportul.

A doua zi, în timp ce căuta strada pe care locuia consulul spaniol, același tânăr l-a acostat: „Nu numai că mi-a arătat care este strada, dar m-a și însoțit până la

destinație. El a vorbit cu Consulul și totul s-a aranjat foarte bine, iar apoi m-a condus până la han. În timpul celor 5 zile în care am locuit la Marsilia , el bătea la ușa mea în fiecare dimineață și seara și mă ducea apoi să vizitez bisericile, cimitirul și tot ceea ce orașul deținea mai prețios în materie de edificii religioase; niciodată nu mi-a vorbit și nu m-a condus să văd clădiri sau locuri profane."

În fine, pe 2 octombrie, Antonio Maria Claret s-a îmbarcat pe „Tancrede", care urma să traverseze Marsilia până la Civitavecchia: "Cu puțin înainte de îmbarcare, tânărul s-a prezentat la hanul meu și m-a rugat într-o mie de feluri să îl las să îmi poarte bagajul până la port. Ne-am despărțit înaintea vaporului. În timpul celor cinci zile el mă însoțise permanent, fiind plin de delicatețe, atent, amabil și plin de grijă față de mine și îmi părea că Domnul mi-l dăruise ca să mă asiste cu multă amabilitate; el părea mai mult un înger decât un om, atât era de modest, vesel, dar și serios câteodată, religios și plin de fervoare. El m-a condus mereu pe la Biserici, ceea ce mi-a plăcut foarte mult și niciodată nu mi-a propus să intru în cafenele sau în alte locuri similare, nu l-am văzut niciodată mâncând sau bând, deoarece în timpul dejunului dispărea pentru a reveni după aceea."

Antonio Maria Claret a crezut tot timpul că pe timpul sejurului său în cetatea marseiezăa beneficiat de asistența unui trimis al Domnului, foarte probabil Arhanghelul Rafael. Adeseori în viața lui, el a simțit protecția sensibilă a îngerilor față de care trăia permanent o stare autentică de devoțiune. El scrie în notele sale autobiografice că de mai multe ori ei l-au ajutat să regăsească un drum pierdut, l-au protejat de atacurile bandiților și i-au dezvăluit tentativele de asasinat la care urma să fie supus atunci când era episcop de Cuba, iar apoi confesor al Reginei Isabela a II-a a Spaniei.

În pofida discreției imense de care a dat dovadă în privința vieții sale interioare, el a făcut totuși anumite confidențe, neputând ascunde față de ceilalți anumite stări de extaz, acompaniate de levitații și manifestări luminoase.

***

Este foarte interesant de asemenea să cunoaștem favorurile extraordinare pe care le-a primit de la Arhanghel Rafael, Sfânta Maria Josefa Sancho de Guerra (1842-1912), fondatoarea ordinului Servitoarelor lui Iisus al Caritații: „Ea ne recomanda devoțiunea față de îngeri pe care o practica și ea însăși, invitându-ne să cerem credință de la Arhanghelul Mihail, bunătate și puterea de a îngriji bolnavii de la Arhanghelul Rafael, iar de la Arhanghelui Gabriel forță în fața vicisitudinilor vieții. Ea ne insufla de asemenea și devoțiunea față de îngerul păzitor, cu scopul de a deveni credincioși și deschiși în fața inspirațiilor divine."

Maria a primit multe favoruri din partea îngerilor, mai ales religioase, pe care însă s-a mulțumit să le reveleze într-un mod laconic: „Până la moartea sa, umilința remarcabilă a Mamei noastre a vegheat pentru a ține ascunse numeroasele sale stări de grație extraordinare (…) Urmând exemplul dat de venerabila Maică fondatoare, devoțiunea față de Arhanghelul Rafael a cunoscut o mare dezvoltare în cadrul Institutului creat de ea: surorile sale au adoptat o practică de adorare a Arhaghelului și au experimentat de multe ori protecția vizibilă acordată de acesta în fața multor pericole care apăreau în cadrul misiunilor lor caritabile. “

Medic

Deoarece a găsit remediul pentru orbirea lui Tobias, Rafael este considerat un înger făcător de minuni și sub acest titlu el este unul dintre patronii medicilor, vindecătorilor și farmaciștilor. Dar în primul rând, credincioșii i se adresează cu scopul de a obține vindecarea spirituală sau grația convertirii religioase.

Încă din Evul Mediu, circula următoarea rugăciune:
“Vino și ajută-mă, te rog,
Părinte Glorios, Sfinte Rafael,
Cel mai bun doctor al sufletelor și al trupului.

O, Tu, cel care ai vindecat ochii lui Tobias,
Dă ochilor mei lumina fizică
și sufletului meu lumina spirituală;
Alungă de la mine toate tenebrele
Prin puterile tale cerești. Amin”

***

Unul dintre primii credincioși cunoscuți care a făcut apel la Arhanghelul Rafael ca la un vindecător de suflete este tânărul călugăr Gens Bournarel (prenumele lui înseamnă în franceză provincială “frumos”, “grațios”). Născut în 1104 la Monteux, aproape de Carpentras, el și-a cultivat din copilărie o devoțiune deosebită față de Sfântul Arhanghel Rafael și a acuzat obiceiul supărat al concetățenilor săi de a-l pedepsi pe timp de secetă. Dimpotrivă, el a conceput o procesiune a unei statui antice care-l reprezenta pe înger, pe care în final a aruncat-o în apele micului pârâu Ricaveau, unde a lăsat-o să stea până când a început să plouă.

Anumiți autori afirmă că acest tânăr credincios a scăpat și dintr-o căsătorie aranjată de Papa Bournarel, pe care el de fapt nu o dorea. Astfel, la numai 15 de ani, Gens Bournarel se retrage în solitudine, în apropierea localității Beaucet, nu departe de

Venasque. Pentru câțiva ani, el duce o viață solitară, beneficiind de aparițiile frecvente ale îngerului său păzitor și ale Arhanghelului Rafael, care îi dă drept misiune convertirea religioasă a locuitorilor din Monteux.

Într-o zi, după ce un lup îi mâncase vaca, el l-a obligat în numele îngerului să ia locul bietului animal și să-i tragă căruța. Legenda, însă, nu spune dacă lupul a dat și lapte.

Sfântul Gens moare la vârsta de 23 de ani, în locul în care astăzi se află satul care-i poartă numele.

***

O legendă fermecătoare relatează modul în care Rafael i-a revelat unui călugăr pios (care este posibil să fie chiar Gens din povestirea anterioară) folosirea plantei angelică (Angelica Arhanghelica), denumită astfel chiar în onoarea sa. Ea aduce armonia în cuplu, iar credincioșilor le dăruiește devoțiunea constantă. Ea este considerată de asemenea suverană împotriva veninului de șarpe și de scorpion și conferă longevitate: un anume Annibal Camoux, mort la Marsillia în 1759, la respectabila vârstă de 120 de ani, a atribuit longevitatea sa excepțională obiceiului de a mesteca în fiecare dimineață o rădăcină de angelică. Dar mai ales, angelica și-a arătat eficiența în timpul epidemiei de ciumă: în 1510, după cum relatează Paracelsus, această plantă era utilizată frecvent la Milano și în Poitou sau în mai 1603 de către credincioșii mănăstirii „Visitation de Niort", care distilau tijele plantei și apoi distribuiau respectiva tinctură bolnavilor. Povestirea nu afirmă dacă acest remediu a fost foarte eficient, însă există multe mărturii care spun că folosind o căpățână de usturoi și o salată din rădăcină de angelică, un muribund poate fi readus în simțiri.

Această utilizare a angelicăi își are originea în apariția Arhanghelului Rafael lui Simon de Sousa, comandantul ordinului Notre-Dame de la Merci, Cordoue, în timpul ciumei din 1348.

Acest credincios era dezolat să vadă bolnavi murind cu sutele când, un tânăr de o frumusețe strălucitoare a apărut și i-a spus: „Sunt Îngerul Rafael și am venit în ajutorul tău. Rugăciunile tale, donațiile, dar mai ales perseverența ta pe calea umilinței și a compasiunii sunt de un mare preț în ochii lui Dumnezeu, care și-a calmat supărarea, a oprit boala și a hotărât să dăruiască acestui oraș încercat bunătatea milei Sale. Du-te și caută-l pe episcop și spune-i să așeze pe turnul catedralei o imaginei de a mea și să aducă oamenii la slujbă în fața catedralei. Imediat bolnavii vor fi vindecați, cu singura condiție să-i ceară Reginei îngerilor

medicamentul lui Dumnezeu. Află acum că toți cei care-mi vor purta imaginea și se vor ruga la mine, vor fi eliberați de tot răul și în special de influența malefică a necuratului Asmodée, care îi pierde pe oameni și îi îndepărtează de grația lui Dumnezeu."

Medicamentul lui Dumnezeu nu a fost, așa cum am fi putut să ne așteptă, angelica. Rafael se referea mai degrabă la remediile spirituale, care sunt rugăciunea și întoarcerea la spiritualitate. Oamenii locului nu au mai întârziat în greșeală și în curând epidemia a dispărut ca prin farmec.

Recunoscător, Cordoue s-a dăruit cu seninătate Arhanghelului Rafael, căruia municipalitatea i-a ridicat o statuie în 1884, într-unul din locurile cele mai frumoase ale orașului. Pornind de aici, devoțiunea față de îngerul vindecător a devenit foarte populară în Spania.

***

Sfântul Ioan al lui Dumnezeu (1495-1550), fondatorul unui spital la Grenada, de unde s-a format Ordinul Fraților Ospitalieri, a beneficiat la începuturile sale de ajutorul lui Rafael, care a apărut pentru a-i spune: „Jean, eu sunt Arhanghelul Rafael, trimis de Dumnezeu pentru a te ajuta în munca ta caritabilă. Domnul mi-a încredințat paza ta și a tuturor celor care, împreună cu tine, îl vor servi pe Dumnezeu. Eu îți observ cu atenție acțiunile și operele de binefacere pe care le realizezi. Misiunea mea este să îi protejez pe toți cei care te ajută și te favorizează în operele tale de binefacere."

Sub aceste auspicii, lucrarea Sfântului Ioan nu a putut decât să prospere, cu atât mai mult cu cât îngerul se implica direct.

Odată, când Ioan parcurgea străzile Grenadei cu coșul său de donații - vase cu supă, sticle cu vin, flacoane cu ulei, bandaje, fiole de medicamente, poțiuni, unguente, a văzut într-o curte un bolnav într-o stare deplorabilă: ar fi trebuit să-l ducă la spital, dar cum să facă aceasta încovoiat de greutatea coșului său arhiplin? De îndată i-a apărut Rafael care a început să care coșul pe sub brațul său, asftel încât Ioan, susținut în mod divin, a reușit să târască și bolnavul până la spital.

Altă dată, pâinea lipsea și Ioan a început să alerge pe străzi în căutarea unui binefăcător. Câtă vreme a absentat, un adolescent frumos a intrat în infirmerie aducând un coș mare plin cu pâini proaspete, pe care le-a împărțit cu generozitate bolnavilor. Când sfântul căutător s-a reîntors obosit și foarte trist la gândul că

săracii săi pacienţi nu aveau nimic de mâncare, el i-a regăsit dormind fericiţi cu burţile pline.

Fiind foarte mirat, arhanghelul i s-a arătat: „Fratele meu, noi formăm un singur şi acelaşi ordin, deoarece există oameni care, sub un veşmânt sărac sunt totuşi egalii îngerilor. Primeşte această pâine pe care Cerul ţi-o trimite!”

Şi i-a dat o mulţime de pâinişe calde aurii, care urmau să asigure hrana de a doua zi a bolnavilor din spital. Au fost ulterior câţiva bolnavi care au mărturisit că în timp ce le distribuia pâinea cerească, Ioan emana o frumuseţe şi o tinereţe extraordinară, celestă. El a încercat chiar să îi convingă ca foamea le-a creat halucinaţii, dar ei nu s-au lăsat influenţaţi: au rămas convinşi că binefăcătorul lor este un înger sau cel puţin o fiinţă celestă aflată in bilocaţie prin miracol divin.

La moartea Sfântului Ioan al lui Dumnezeu, clopotele bisericilor din Grenada au început să sune singure, aşa cum au făcut-o şi la naşterea sa - fenomen pe care oamenii buni îl atribuie iniţiativei îngerilor, dornici să-l omagieze pe cel care i-a onorat şi împreună cu care s-au rugat întreaga lui viaţă.

Confidentul Îngerului

Amedeo Gomez de Silva Y Meneses s-a născut la mijlocul secolului al XV-lea. Aventurile acestui portughez nobil se constituie într-un veritabil roman. După o căsătorie aranjată, el părăseşte Curtea în care exercita o funcţie înaltă şi cu asentimentul soţiei sale, care nici ea nu era încântată de uniunea lor, el abandonează domiciliul conjugal şi se consacră lui Dumnezeu.

În timp ce se îndrepta spre mănăstirea Hieronimiţilor din Guadalupe, în Spania, el este împresurat de trei tâlhari dispuşi să-i facă felul. Deodată, un personaj splendid de lumină apare la faţa locului cu sabia în mână şi-i pune pe fugă pe atacatori.

Apoi se adresează tânărului bărbat: „Eu ştiu că tu călătoreşti pentru a-ţi perfecţiona sufletul. Du-te, Dumnezeu te însoţeşte!”

Cuprins de emoţie, Amedeo îl recunoaşte pe arhangelul Rafael faţă de care el trăise permanent o devoţiune deosebită şi care venise în ajutorul lui.

Primit de călugării hieronimiţi, el este angajat ca ţârcovnic. Într-o dimineaţă după slujbă, în timp ce aranja ornamentele sacerdotale, un incendiu s-a declanşat între

sacristie și altar. Înconjurat de flăcări, Amedeo îl invocă din nou pe Sfântul Rafael: de îndată apar doi îngeri care, scuturându-și aripile, sting focul.

Cinci ani mai târziu, o viziune a Sfântului Francisc de Assisi și apoi o apariție a lui Hristos îl conving să intre în ordinul franciscanilor. El părăsește Guadalupe și în timp ce merge spre Ubeda este atacat și jefuit de bandiți care îl lasă să moară la marginea drumului. După câteva zile de convalescență într-un spital, Amedeo își reîncepe drumul.

Chiar de la intrarea în Ubeda el este abordat de doi tineri pe care piosul călugăr îi trimisese în întâmpinarea sa. Un înger venise să-l prevină pe călugăr de sosirea pelerinului lăsând pentru toți pâine și merinde. Amedeo nu a avut nici o dificultate în a recunoaște din nou manifestarea îngerului Rafael. Același Rafael a revenit cu câteva zile mai târziu și i-a ordonat să cucerească Italia.

La capătul unei călătorii pline de peripeții în care îngerul l-a salvat mereu din situații extreme, Amedeo a ajuns în sfarșit în Assisi. Dar acolo, decepție: franciscanii nu îl doreau. Rafael greșise oare cu aprecierile lui? Amedeo nu se descurajează și se instalează într-o chilie aproape de mănăstirea franciscană.

Viața lui exemplară îi convinge în cele din urmă pe frații franciscani să îl accepte în rândurile lor, după trei ani de la părăsirea Spaniei. Austeritățile extraordinare și grațiile pe care le primește de sus atrag totuși invidia fraților lui care îl vânează, deoarece el constituia în existența lor relaxată, un exemplu de viață spirituală.

În noaptea următoare, Îngerul îi apare spunându-i să se pună la dispoziția generalului Ordinului franciscan. El este trimis la Milano unde își exercită o dată în plus calitățile de țârcovnic, după care este invitat să trăiască într-o chilie de călugăr la intrarea în mănăstire, pe motiv că farmecul lui deranjează comunitatea. În schimb, foarte mulți credincioși vin să îl consulte la chilia lui. Chiar și ducele Francesco Sforza și soția lui au recurs la ajutorul și înțelepciunea lui Amedeo.

Această popularitate a lui îi deranjează totuși pe superiori, astfel încât în 1459 el este transferat la Marignan. Acolo, superiorii lui, mai luminați decât precedenții, îl obligă să devină preot atât sunt de impresionați de sfințenia lui. Ales ca protector al mănăstirii Orta, el realizează reforma comunității și apoi, în pofida opoziției celor conservatori, el revoluționează și casele Marignan și Castiglione.

Opera sa susținută de multe intervenții angelice este bogată în miracole și beneficiază de susținerea ducelui Galeas Maria Sforza de la Paix. Fără zăbavă,

Amedeo își îndeplinește sarcinile: nici persecuțiile adversarilor, nici greșelile susținătorilor nu îl descurajează. El își pune toată baza în Rafael și în îngeri care intervin în mod vizibil pentru a-l ajuta.

El se stinge pe 10 august 1482, așa cum își anunțase enoriașii: cu câteva zile înainte de moarte, îngerul i-a apărut din nou pentru a-l pregăti pentru momentul trecerii, spunându-i data exactă a evenimentului.

Proloage - Cuvânt pentru Tobit cel milostiv, care a fost în Israel

Întru această zi (10 decembrie), cuvânt pentru Tobit cel milostiv, care a fost în Israel.

A fost un om în Israel, Tobit, milostiv şi cucernic şi multă sârguinţă avea spre îngroparea iudeilor celor morţi, în vremea robiei asirienilor şi, clevetit fiind la împăratul Sanherib, a scăpat. Deci, a adormit, odinioară, sub zid, dinafară de cetate, precum adesea se întâmplă. Şi, dormind el, când a deschis ochii, păsările zburând pe deasupra lui, i-au lăsat necurăţie în ochi şi a făcut albeaţă.

Deci, era în muntele Ecbatana o fecioară, rudenie a lui, Sara cu numele, care fusese măritată după şapte bărbaţi, dar toţi fuseseră omorâţi de un drac cu numele Asmodeu, înainte de a se uni ei ca soţi cu ea. Şi s-a rugat lui Dumnezeu fecioara şi i-a trimis Dumnezeu ei ajutor pe îngerul Rafael.

Că Tobit cel orb a zis fiului său, Tobie cu numele, să nu-şi ia femeie din altă parte, fără numai din seminţia şi din neamul lor, după lege. Şi i-a dat lui şi o scrisoare pentru zece talanţi, zicându-i: "Când erai prunc i-am dat lui Gabel, din cetatea Raghes a Mezilor, aceşti bani spre păstrare. Drept aceea, să cauţi să te duci la dânsul, ca să iei de la el talanţii ce i-am dat şi-i vei da lui scrisoarea şi banii să-i aduci degrabă."

Iar tânărul își căuta tovarăș, că nu știa calea și a aflat, cu voia lui Dumnezeu, pe îngerul Rafael, stând ca un om și l-a tocmit. Că zicea Rafael că știe calea și adeseori umblă pe ea, iar numele a spus că-i este Azaria, fiul marelui Anania și zicea: "Iată sunt gata să merg cu tine."

Deci, venind ei la râul Tigrului, tânărul s-a pogorât la râu ca să-și spele picioarele sale și, iată, un pește mare a ieșit ca să-l înghită pe el. Tobie s-a înspăimântat și a strigat cu glas mare și a zis: "Stăpâne, mă înghite pe mine peștele."

Iar îngerul i-a zis: "Apucă-l de ureche și-l trage pe el la tine." Și l-a tras pe el la uscat.

Și i-a zis lui, iarăși îngerul: "Prinde peștele și, spintecând pântecele lui, să-i iei rărunchii, inima și fierea și să le păstrezi pe ele."

Iar tânărul l-a întrebat: "La ce trebuință folosesc acestea?"
Iar îngerul i-a zis: "Cu rărunchii și cu inima, cădind și afumând, vei gonii dracii, iar cu fierea vei tămădui albeața de pe ochi."

Deci, așa a luat tânărul femeie din neamul său, pe fecioara aceea Sara, mai înainte zisă, prin sfatul și îndemânarea îngerului, gonind pe neprietenul diavol, prin punerea pe cărbuni a inimii peștelui, prin cădire și prin afumare și gonindu-l în pustie.

După aceea, luând cei zece talanți, tânărul s-a întors împreună cu femeia lui la tatăl său Tobit, căruia i-a uns ochii cu fierea cea de pește și îndată bătrânul a văzut.

Apoi s-a descoperit pe sine îngerul, că nu a fost om, ci de la Dumnezeu trimis era, spre ajutorul lor.

Iar pe fecioara aceea le-a dăruit-o lor, pentru a lor evlavie și a zis către dânșii: "Taina împărătească bine este a o ascunde, dar faptele lui Dumnezeu sunt lucru slăvit și binecuvântat a le vesti și a le lăuda."

A căruia este slava, acum și pururea și în vecii vecilor! Amin.

Extras: Proloage - Pătimirea Sfinţilor mucenici Mina, Ermoghen şi Evgrav (†315) din 10 decembrie.

Proloage - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Macarie Romanul (23 octombrie)

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Macarie Romanul.

Stih: Pustiul ai iubit, prea fericite ca să locuieşti...
Ca singur cu singur Dumnezeu să vorbeşti.

Trei, oarecari Sfinţi bătrâni; Serghie şi Ighin şi Teofil, din mănăstirea Sfântului Asclipie cea din Mesopotamia Siriei, fiind la un gând, cu bună socoteală, se vorbiră într-una din zile, şi puseră gând până în sfârşit să umble, să înconjure pământul; şi plecând întru acea cale, aveau adesea groază, şi despre oameni şi despre fiare cu scârbă şi cu patimă rea; câteodată lipsiţi chiar şi de hrana buruienilor sălbatice.

Deci călătorind multe zile, ajunseră la un loc, unde se vedeau urme de om; după care s-au şi îndreptat de au mers la o peşteră, care se vedea a locui om într-însa, că

era grijită binişor. Şi intrând într-însa, aştepta ca să vadă pe cel ce locuia acolo. Şi peste puţin simţind un miros frumos, văzură o asemănare de om împodobit cu părul său. Şi acesta era prea cuviosul lui Dumnezeu, Macarie Romanul.

Venind acesta spre peşteră, îi simţi de departe, şi aruncându-se bătrânul jos la pământ, făcu rugăciune, şi strigând cu glas mare, zise: De sunteţi de la Dumnezeu, iviţi-vă la mine, iar de sunteţi de la diavolul, vă depărtaţi de la mine smeritul şi păcătosul.

Iar ei răspunseră, zicând: Binecuvâintează-ne robul lui Dumnezeu; că suntem creştini, şi ne-am lepădat de diavolul.

Atunci sculându-se stareţul, veni către dânşii şi desfăcându-şi părul de pe obraz, îi binecuvântă; Însă îi era părul alb ca zăpada, iar pielea trupului său era ca ţestul de broască, şi de multă bătrâneţe îi erau lăsate sprâncenele pe ochi şi unghiile mâinilor şi ale picioarelor sale mai lungi decât o mână erau, iar barba ajungea până la picioare.

Şi începu a-i întreba: De unde sunteţi fiii mei, şi pentru ce aţi venit aicea ?

Iar ei îi spuseră toată întâmplarea şi gândul lor.
Şi el zise: Fiii mei, nu se va afla om ca să poată pricepe puterea lui Dumnezeu; că eu nevrednicul m-am nevoit să o fac aceasta, şi mi s-a arătat unul noaptea şi mi-a zis: Nu te pune a ispiti pe Cel ce te-a zidit, că nu vei putea trece mai înainte din locul acesta.

Deci auzind ei acestea foarte se înfricoşară, şi fiind în deseară, le zise: Fiii mei, staţi puţintel înlături, căci am doi copii aicea, care vin în toată seara la mine, ca nu cumva văzându-vă străini să vă vatăme.

Şi iată doi lei veneau din pustie repede şi căzură la picioarele lui răcnind; iar aceia de frică căzură cu faţa la pământ. Deci punând bătrânul mâinile peste fiare le zise: Fiii mei, din pământul omenesc a venit oarecare la mine, ci să nu le faceţi vreun rău.

Şi îndată bătrânul întorcându-se către monahi, le zise: Veniţi fraţilor să facem Vecernia; şi dacă se sculară aceia înfricoşaţi, se repeziră leii la dânşii, şi le lingeau picioarele.

Iar când a fost a doua zi, ziseră Sfântului: Spune-ne cinstite Părinte, cum ai venit aicea; şi el răspunzând, zise: Eu am fost fiul al oarecăruia boier Ioan Romanul, singliticul şi mă logodiră părinţii mei ca să mă însoare fără voia mea, şi se făcu nunta, şi când au vrut, să mă închidă la aşternut, jucând oamenii; şi umblând ei încoace şi încolo eu ieşii singur afară, pe sub cumpăt şi mă ascunsei într-o casă a unei femei văduve, şapte zile.

Iar părinţii mei plângând, şi căutându-mă, eu la miezul nopţii ieşind la drum, am aflat un bătrân şi-l întrebai: Unde mergi, Părinte? Iar el îmi răspunse: Unde gândeşti tu, acolo merg şi eu; şi mă luai după dânsul, şi peste trei ani am venit aicea împreună cu dânsul. Iar mai înainte cu puţine zile până aicea, dormind noi, cum n-am mai văzut pe împreună călătorul meu, şi începui a plânge şi a mă întrista, şi numaidecât mi se arătă, zicând: Eu sunt Rafail Arhanghelul; nu te speria, ci dă slavă lui Dumnezeu, de vreme ce ai trecut întunericul şi ai venit la lumină. Zicându-mi acestea, iarăşi s-a făcut nevăzut de la ochii mei.

Iar eu plecai, şi după cinci zile venii aicea şi aflai întru această peşteră o leoaică moartă, şi puii amândoi unde ţipau neavând ce suge, şi luându-i i-am hrănit cu mugur de prin copaci, ca pe nişte fii ai mei; iar pe leoaică am îngropat-o în pământ.

Şi dacă împlinii doi ani aici ieşii în al şaptelea ceas, şi şezui cu aceşti leişori, şi iată văzui o basma jos, foarte subţire şi frumoasă şi eu mă mirai în cugetul meu şi zisei: De unde să fie aceasta; iar a doua zi găsii nişte papuci de mătase, şi mă mirai şi de acelea. Şi căutând împrejur văzui o femeie şezând deasupra unei pietre, şi era împodobită cu haine cu aur de mult preţ şi frumoasă.

Şi-i zisei: De unde ai venit, şi ce este acest chip diavolesc?

Iar ea plângea cu amar, zicând: Eu ticăloasa sunt fiica oarecăruia boier Roman, şi mă siliră părinţii de mă măritară fără de voia mea. Şi fugind eu de la împreunare neştiind nimenea dintr-înşii fuga mea, mă rătăcesc prin munţi, prin peşteri şi pustietăţi; şi am nimerit aicea neştiind unde voi merge; ci nu te scârbi de mine roaba ta, de vreme ce şi eu sunt zidirea lui Dumnezeu. Şi ea era ispită diavolească, şi-mi grăia cu meşteşug, şi eu nu ştiam.

Deci zisei către dânsa: Unde vrei să mergi, de vreme ce nici eu nu te voi lăsa să te afli aicea cu mine ?

Iar ea zise: Venit-am să locuiesc aicea în pustiul acesta. Şi luându-o de mână o dusei în peşteră, şi-i dedei să mănânce mugur, de care mâncam şi eu. Şi lacrimile îi

curgeau ca un izvor, încât îmi tremura şi mie sufletul; şi dacă însera şi-mi făcui ruga Vecerniei, mă culcai pe pământ să mă odihnesc puţin, şi începu a mă tulbura satana. Şi eu cel ce nici odinioară n-am poftit vreun păcat trupesc, îndrăgii femeia; şi când vrui să mă împreun cu dânsa, îndată pieri dinaintea mea. Şi cunoscând că am greşit înaintea lui Dumnezeu, zisei: Greşit-am înaintea ta Doamne, miluieşte-mă! Şi în sfârşit venindu-mi în sine mi-am cunoscut păcatul, că nici leii aceştia nu veneau la mine de zece zile, precum făceau mai înainte.

Şi pusei gând ca să mă mut de aicea, ca nu cândva să mă amăgească iarăşi, şi voi fi lepădat de către faţa Domnului. Şi sculându-mă ieşii dintru această peşteră, şi umblând cale de două zile mi se arătă îngerul Domnului, şi-mi zise: Unde mergi Macarie?

Iar eu îi zisei: Fug de faţa păcatelor mele.

Şi-mi zise îngerul: O ispită nu putuşi răbda ?

Întoarce-te la chilia ta, şi eu îi zisei: Dar cine eşti tu Doamne?

Şi zise: Eu sunt Rafail care te-am povăţuit la calea aceasta. Şi acestea zicând, a fost nevăzut de la mine, şi întorcându-mă la chilia aceasta am îngenunchiat către Domnul, petrecând patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi nemâncat. Şi sculându-mă, văzui că erau lumini în peşteră la câte patru unghiurile, şi un om îmbrăcat în porfiră, şi cu cunună de aur în cap de pietre scumpe, şi cânta o cântare prea minunată, şi glasul lui era ca de norod mult cântând. Şi dacă sfârşi cântarea se făcu miros înfricoşat, şi îndată se făcu nevăzut dinaintea mea cel ce Se arătase; care suindu-se la ceruri, se făcură fulgere şi tunete şi cutremure; şi eu îngrozindu-mă, fiii mei, am rămas mut fără de grai şaptezeci de zile; eram atunci de patruzeci şi opt de ani.

Iată acestea le-aţi auzit fraţilor; de veţi putea să suferiţi, rămâneţi cu noi; iar de nu, Domnul să vă îndrepteze. Şi slobozindu-i le zise: Mântuiţi-vă cu pace duhovniceştii mei fii, rugându-vă şi pentru mine.

Şi-i petrecură leii trei zile; care sărutând urmele picioarelor lor, se întoarseră către stareţul; iar monahii călătorind câteva zile, şi sosind la un râu, şi culcându-se puţintel să doarmă, se răpiră de dumnezeieştii îngeri şi fură puşi în Ierusalim.

Deci deşteptându-se şi cugetând câtă cale ca prin vis o trecură, au slăvit pe Dumnezeu, şi făcând rugă şi închinându-se pe la sfintele locuri, se întoarseră la

mănăstirea lor, povestind afară din celelalte ce văzuse şi pătimise şi de ale Sfântului Macarie.

Extras din Minei de la 23 octombrie

Icoane

SFÂNTUL
ARHANGHEL
RAFAIL

SFÂNTUL
ARHANGHEL
RAFAIL

ARCH.
ANGEL
RAPHAEL

ARCH
ANGEL
RAPHAEL

SF. ARH. RAFAIL

SF. ARH. RAFAIL

SF.ARHANGHEL RAFAIL

ST ARCHANGEL
RAPHAEL

SF. ARH.
RAFAIIL

ARCHANGEL
RAPHAEL

СТ · АРХ · ГАВРІЇЛЪ

TĂMĂDUI-
-TORUL
NEPUTIN-
-ȚELOR
OMENEȘTI

SF. ARH
RAFAIL
DAM
2020

ОТ АРХАГЛ
РАФАИЛЪ

ΡΑ
ΦΑ
ΗΛ

THE HOLY ARCHANGELS
GABRIEL
MICHAEL
RAPHAEL

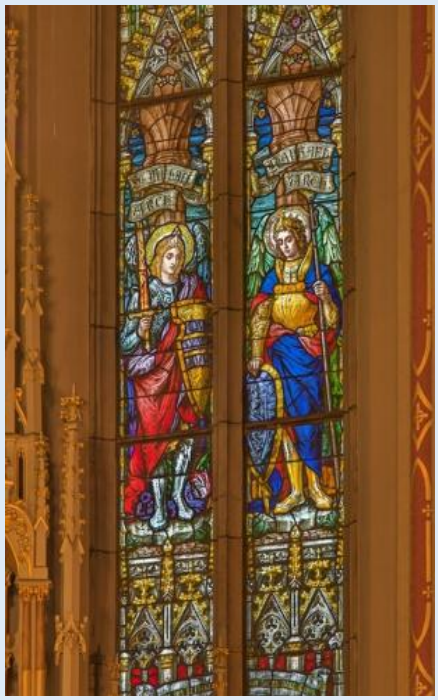

ST ARH
GAVRIIL
ST ARH
MIHAIL
ST ARH
RAFAIL

ARH
RAFAIL
XC

Icoană Maica Domnului cu Pruncul încadrată de Sfântul Arhanghel Rafail şi Sfântul Arhanghel Gavril

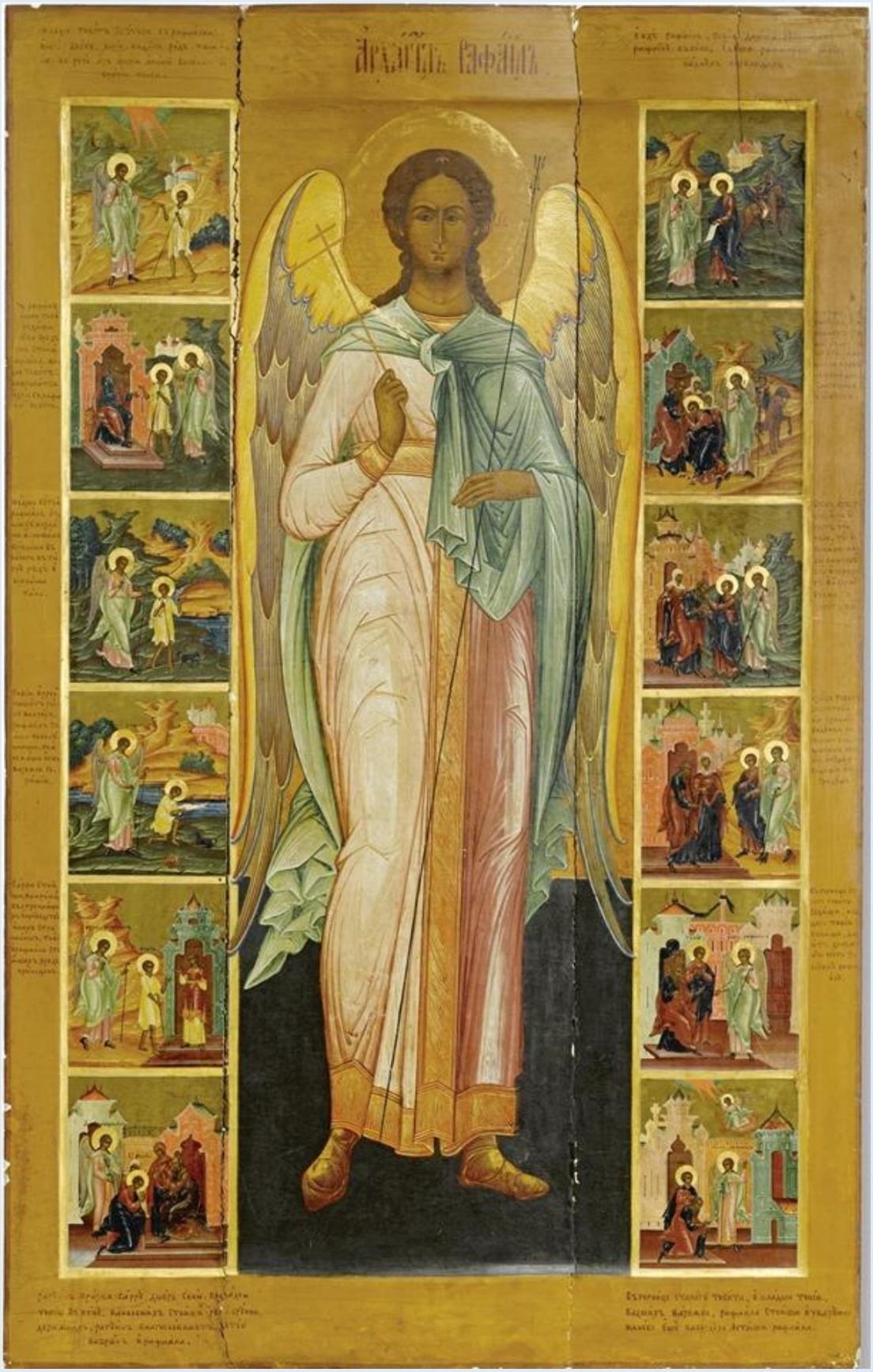
Архангелъ Рафаилъ

ARHANGHEL
SFÂNTUL
RAFAIL

ARHANGHEL
SFÂNTUL
RAFAIL

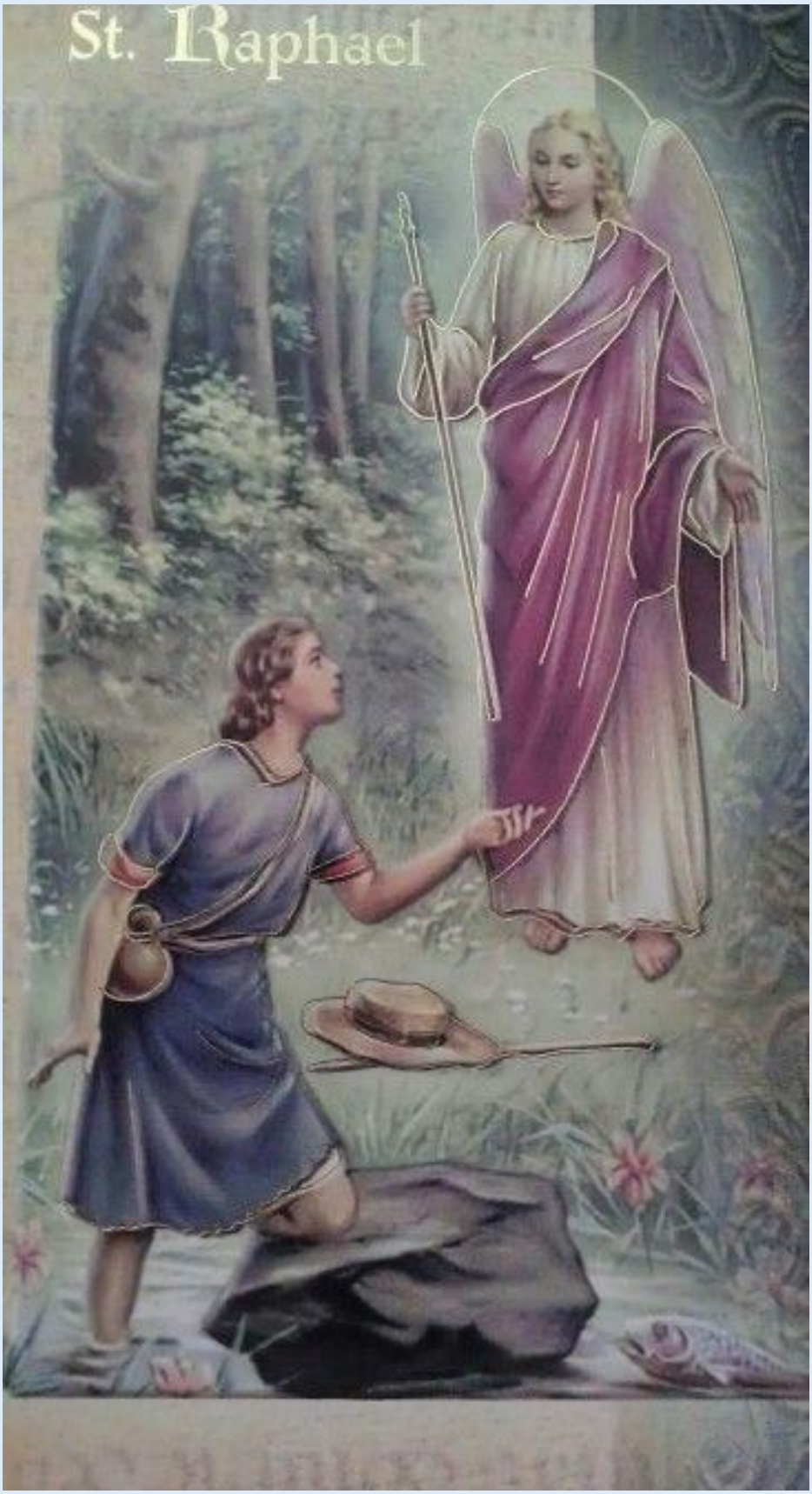
St. Raphael

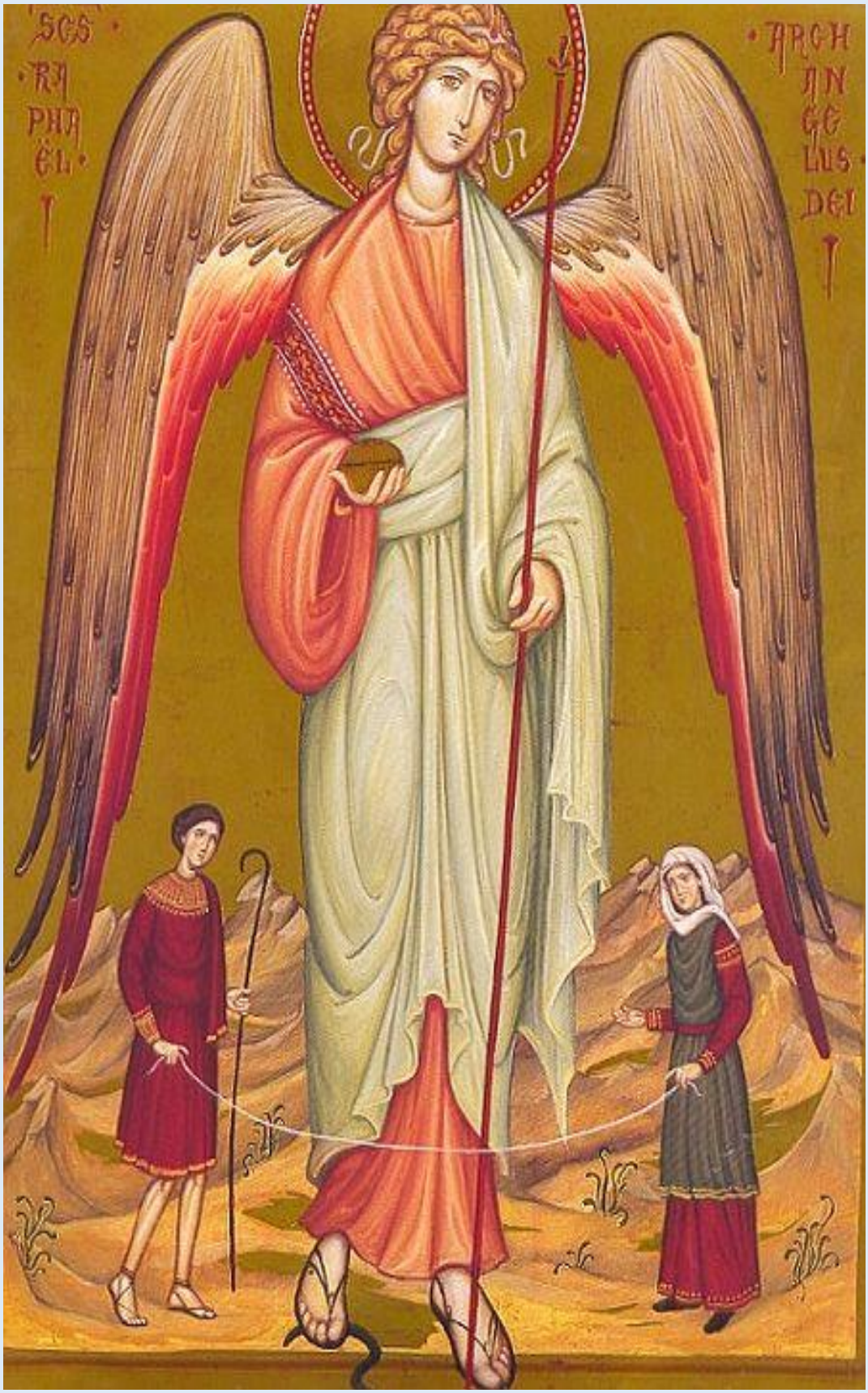
SCS
RA
PHA
ËL
ARCH
AN
GE
LUS
DEI

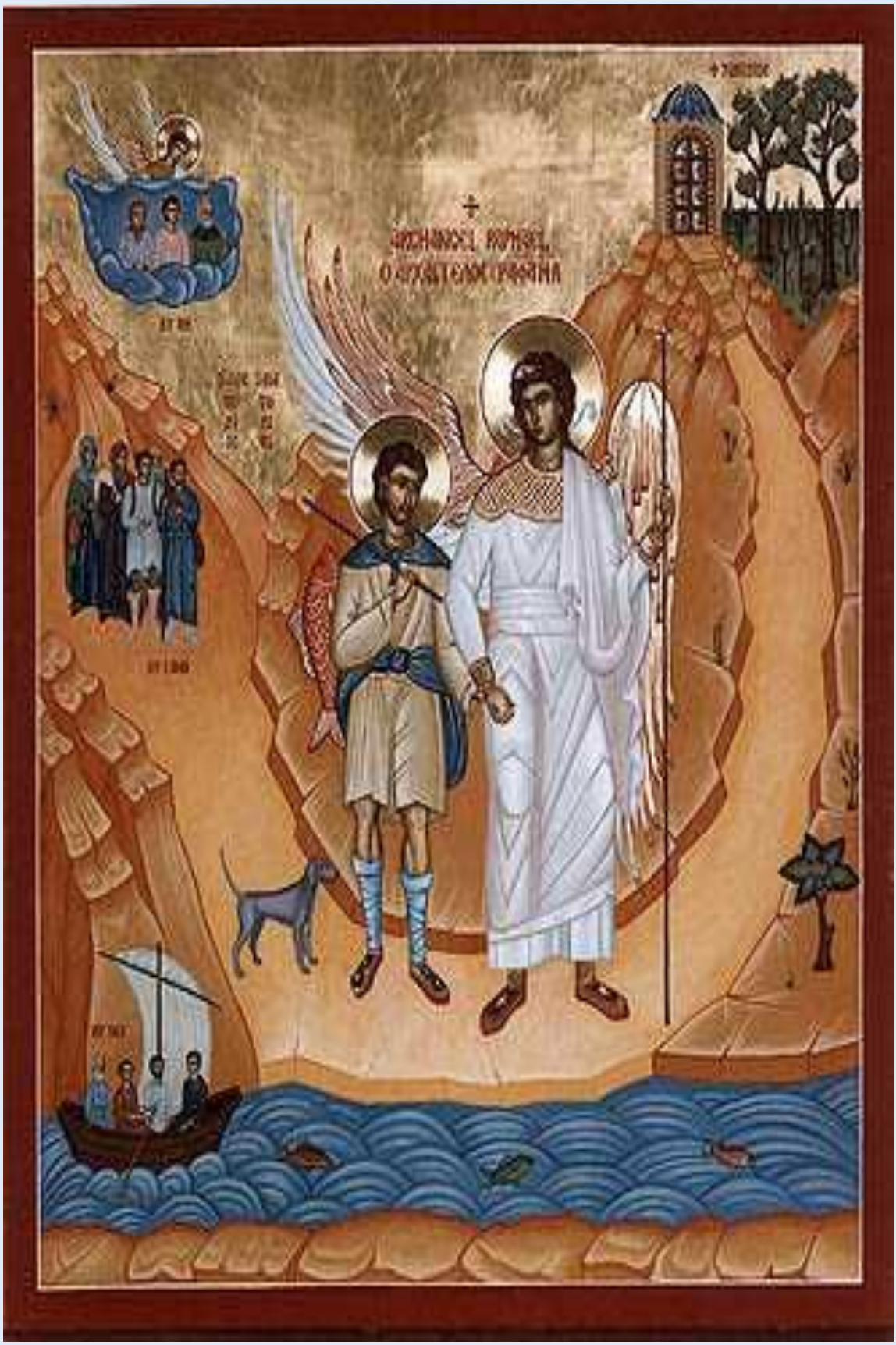

SFANTUL
ARHANGHEL
RAFAIL
„VINDECĂ-
-TORUL TU-
-TUROR
BOLILOR
SUFLETEȘTI
ȘI TRU-
-PEȘTI"

ДР
Ра
ФАИЛЪ

Св. Арх. Рафаил

Sainte
his Sister ALICE MARY HALDANE who died 30th Sept 1934

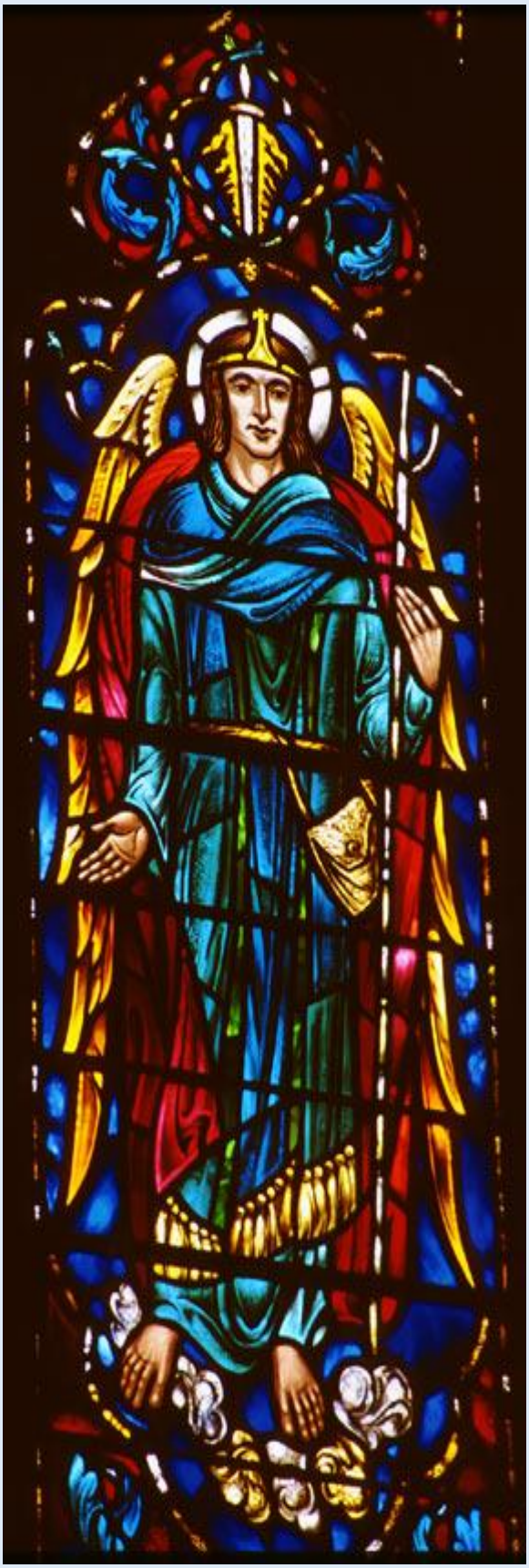

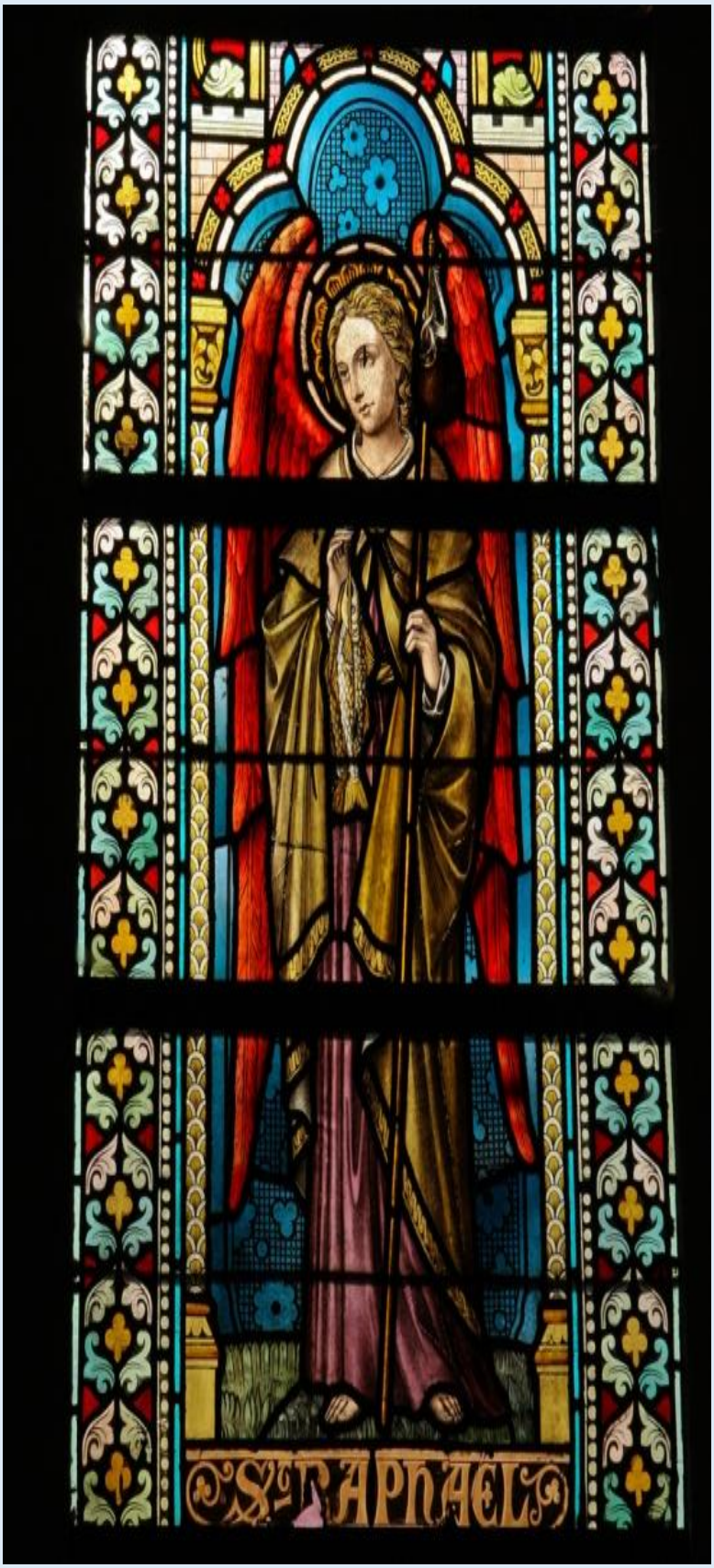
S.t RAPHAEL

Bucură-te, Sfinte Arhanghel Rafail, al cărui nume înseamnă Dumnezeu vindecă, sfeşnic al Luminii line!